Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	samlet og udgivet ved P. Foersom.
Titel | Title:	Poetisk Lommebog for 1813, indeholdende Digte af Thaarup, Rahbek, Baggesen, Oehlenschlæger, Ingemann og flere af Fædrelandets Digtere
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Fr. Brummer, [1813]
Fysiske størrelse | Physical extent:	IV, 256, [1] s., [2] tav. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

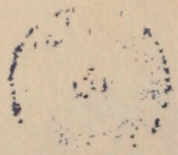
53,-111.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 00690 6

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Jens Immanuel Baggesen.

Poetisk Lommebog

for

1813;

indeholdende Digte

af

Thaarup, Rahbek, Baggesen,

Oehlenschlæger, Ingemann

og flere af fædrelandets Digtere.

Samlet og udgivet

ved

P. FOERSOM

Kongelig Skuespiller.

Kiöbenhavn,

forlagt af Fr. Brummer

trykt hos Grabe.

Sonne sc.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

I det Hr. Forlæggeren anmodede mig om, og jeg lovede at samle en poetisk Nytaarsgave, stolede han paa, ligesom jeg smigrede mig med, det venskabelige Forhold, i hvilket jeg havde den Ære at staae til flere af Fædrelandets Digtere. Mit Haab har ikke sveget mig; og jeg maa føle dyb Erkiendtlighed for ethvert Digternavn, som findes paa disse Blade.

Nogle faa Stykker staae her uden Navn: for ei at drage mine Synder over Andres Hoved, byder Ærlighed mig her forud at sige, at de ere af Udgiveren. „Om jeg da formaster mig til at regne mig blandt Digtere?" — Nei! langt fra! — Ingen kan mere levende end jeg føle og erkjende det store Spring mellem at kunne fatte og føle en Digter, og selv være det: det svælgende Dyb mellem Digtergeniet og det ret behagelige men slet ikke sieldne Talent: at kunne udtrykke sine Tanker i bundent Stavelsemaal. Jeg skylder mig selv end vide-

er at sige Kunstdommer og Læser, at disse Stykker ikke havde fundet Plads her, undtagen af en uforudseet øieblikkelig Manuskript-Mangel, mens Arbeidet var i Gang og ei kunde sinkes. — Hvad Stykket pag. 206 angaaer, da er det trykt efter Fleres Ønske, af dem, blandt hvilke det blev fremsagt: og den Epilog som slutter denne lille Bog lod jeg indrykke her ved Siden af Prologen, for at de, der ei vare tilstede i Skuespilhuset hiin Aften, her kunne overse med eet, hvad der med beskeden Sandhed blev sagt saa vel af som om den sjeldne Kunstmester.

Indhold.

Baggesen (J.) Den gamle Anakreon til den unge Psycarion = = = = Side 253
Jens Baggesen til Ida Brun 256
Blok Tøxen. Prometheus, eller Kraft og Overmod (efter Goethe) = = = = 217
Smaastykker efter Goethe, Schiller og Bürger = = 229
Dødsmaaderne (efter Bürger 234
Ingemann (B. S.) Aftensang efter Claudius.) = = 158
Bestemmelsen = = = 165
Viborg Skiold = = = 168
Skovveien = = = = 180
Taarnvægteren = = = 183

Til Clara (efter Chorœus) 187
Sørgequad ved Capitain Holms Død. = = 193

Louise H***. Til den bedste Fader = = = = 1
Til min Fader = = 13
Til min gode Fader = = 102
Til min Johan. = = 199

Meisling. Bella Italia! = = 9
Den gamle Ridder = = 16
Musæi Digt om Hero og Leander = = = = 28
Epigrammer af den græske Anthologie = = = 82
Epigrammer af Martial = 89
Ynglingens Uro = = 119
Phantasus = = = = 122
Vinterdagen eller Livets Gang 126
Pigens Klage ved Kilden = 175
Moderens Hævn (Romance). 210

Olsen. (G. H.) Tvillingfesten den 28 Octobr. 1812 = 162
Velkomstsang til Hans Majestæt Kongen i Skuespilhuset 203

Petersen. (F. C.) Georg Koes 56

Rahbek. K. L.) Louise la Valiere i Klosteret Chaillot = 107
Monolog af Sørgespillet Orleans Møe af Schiller 221

Sander. Kongen leve! = = 6
Prolog i Anledning af Kongens Fødselsdag = = 20
Gudernes Fortræde hos Digteren = = = = 77
Borgersamfundet = = = 113
Prolog = = = = 237

Steenbloch. Fredsstifteren (efter Gleim.) = = 160
Mørkets Sønner = = 173
Vøn til Evan = = = 177

Og har ei begge Ret? Maae vi ei kiæmpe
Fra Barnets første, svage Aandedrag
Til Hiertets sidste, atter svoge, Slag?
Maa raske Yngling tit sin Kraft ei dæmpe?
Tit stride — haarde Kamp! imod sit Hierte?
Staae Tvivl, Miskiendelse og Mismod ei,
Som Fiender truende paa Livets Vei,
Og række hyppig Haand til Savn og Smerte?
Indtil den sidste Seierherre — Døden
Staaer matte Kiæmper venligt bi i Nøden.

Men — mon ei netop Kamp den Kraft opvækker,
Som drager Dækket bort fra Sandheds Soel,
Fremkalder Selvbevistheds Nat-Fiol?
Og mon ei Rosen, Kierlighed os rækker,
Og Venskabs Eviggrønt, som Frøe herneden,

Med Taarer ſtundom blidt bedugges maae,
For under Gravens Vinter at beſtaae?
For at udvikle ſig — i Evigheden!
Og mon ei Troen Mismod overvinder,
Og Tvivl med Haabets Blomſterlænke binder? —

Ja, det er ſaa! Hvert Livets Savn og Kummer,
Som tæt tillukte Blomſterknoppe ſtaae,
Der hiſſet herligt ſig udvikle maae,
Som venlig dufte efter korte Slummer: —
De ſtaae ſom Pagtens ſtraalerige Bue,
Og vidne mægtigt i vort eget Bryſt:
Os hiſſet Lyſet fylde ſkal med Lyſt
Som her kun brudt vort Øie kunde ſkue,
Mens ſkyldfrie Glæders ſmilende Kierminder
Om Pillegrimens Vandrings-Stav ſig vinder.

Ja! Farverne til Lysets rene Straale
Vi see forvandlede, for Støvet frie;
Da fatte vi den høie Harmonie,
Som jordisk Øre ikke kunde taale;
Da samle vi de her adspredte Toner,
Som vakte Ahnelsernes huldе Drøm,
Som vinked os lig en Veiviser om,
Som styrked os i Kamp for Livets Krone,
Og som en venlig Gienlyd fra det Høie,
Udsletted eller lindred Livets Møie. — —

Held Dig! Du lytted til de blide Toner! —
Hvor Du ei Livets Ziffersprog forstod,
Dig Troen skienked dog et freidigt Mod,
Dig Venskab krandser med sin huldе Krone,
Og skyldfrie Glæders smilende Kierminde
Sig venligt slynger om Din Vandrings-Stav: —
Gid seent den blegne, Fader! paa Din Grav!

Seent Egelov sig om Din Urne vinde!
Da hvert et Frøe, Du nedlagt har her-
neden,
For Dig udvikle sig — i Evigheden!

Louise H***

Kongen leve!

Sang for den 28de Januarii 1812.

Mel. Til Vaaben! see Fienderne komme.

Vor elskede Frederik leve!
Saa raaber det jublende Dan;
Og Ønsker til Himlen sig hæve
For vort det velsignede Land.
Ei fødtes den inderlig Gode,
At styre den skielvende Klode:
I Lykken vor Fader, i Noden vor Trøst,
Han hersker i Alles begeistrede Bryst.

Vor elskede Frederik leve!
Saa raaber det jublende Nor;
Og Dovres Granitblokke bæve
Ved Brødrenes vældige Chor:
„Ja, Seklernes Ønske han kroner,
„Minerva blandt Klipperne throner,

„Og Muserne venligt, i tryggeste
Roe,
„Ved Siden af Viisdom og Tapper-
hed boe.

Vor elskede Frederik leve!
Saa jubler Holsatia med:
„Ved Love den Bolde, den Gieve
„Betrygger vor huuslige Fred.
„Ei skal nu den hvislende Trætte
„Sin Tinding med Slanger omflette!
„Flye, Tvedragt, fra Elbens og Ei-
derens Strand
„Til Dragernes flammende Fædrene-
land!"

Vor elskede Frederik leve!
Gientoner det kneisende Slot,
Hvor glimrende Giæster omsvæve
Den værdigen hædrede Drot:
Og Hyttens forladte Beboer
I Aften lyksalig sig troer,

Og raaber til Trods for den truende Nød:
„Jeg elsker min Konge i Liv og i Død!"

Vor elskede Frederik leve!
Saa jubler vort festlige Bord;
Og høit vi Pokalerne hæve
Til Sangen i mandige Chor:
Ham, Kongen i Dydernes Smykke,
Belønne vor Troskab, vor Lykke!
End længe han leve i Glædernes Skiød,
Og elskes af Alle i Liv og i Død!

Sander.

Bella Italia! ſponde leggiadre!

Du hulde Land, hvorhen mit Øie ſaae,
Naar Vintrens Jis ſørgmodig dækked Jorden;
I Dødens hvide Dragt Naturen laae,
Og bævende jeg følte mig i Norden!
Saa tit jeg længtes mod dit lyſe Blaa,
Som udi Bølgens Skiød ſaa venligt lued,
Mens Hiertet ønſked hen mod Syd at gaae,
Og Øiet bort fra Norden ſaae, og grued.

Saa kort og ſvag er Nordens Blomſtertid;
Den ſtærke Gubbe: Vinter, ingen rokker;
Og flyer han end, med Solens Ild i Strid,
Dog tit med Snee han dækker Floras Lokker.
Paa Blomſterthronen ſelv, den hulde Moe

Med Angst for Gubben, stirrer allevegne;
Snart kommer han, og alle Blomster
døe,
Og Flora flygter bort til bedre Egne.

Selv mod den grønne Strand lød
Søens Brag,
Og Himlens Blaa forsvandt i oprørt
Bølge;
Jeg Fuglen saae paa Somrens bedste
Dag,
For vilden Storm i tætte Blad sig
dølge.
Snart sank mit Blik i Horizontens Rand,
Og længtes did, hvor Sydens Bierge
høined;
Men intet Jura laae paa flade Land,
Kun bag ved mig jeg svage Bakker
øined.

Da tog jeg frem Petrarcas Elskovsbog,
Samt Arioſto's underlige Sange,
Og hen med dem til fierne Lund jeg
drog,

Henvandrende ad Jordens grønne Vange:
Og ud fra Skialdens Digt et herligt Liv
Steeg frem mod det, som i mit Indre lued,
Og hurtigt, som ved Almagts store Bliv,
Jeg Sydens Liv, skiønt her i Norden, skued.

Ærværdigt, strængt i gothisk kraftig Form
Jeg Dante saae sit store Tempel bygge;
Mens over Bierget hist, i Lye for Storm,
Petrarcas Sang lød i Vaucluſas Skygge;
Og Ridderen, igiennem Skoven reed
Til Kamp for Skiønhed over Bierg og Dale.
Hvad Roland for sin Angelica leed,
Jeg Arioſto saae med Ild at male.

Den blide Taſſo stod i Maaneglands,
Og peged mod Alcinas Tryllebolig.
Selv fletted han en sød romantisk Krands,

I lige Grad med Oldtids Aand fortrolig.

Et blandet Chor i herlig Harmonie
Lød høit til mig fra disse fierne Zoner,
I Roma-Sprogets hulde Melodie,
Henbølgende i evig kiælne Toner.

Men da jeg hørte nu saa mangen Sang,
Hvis Toner end udi mit Hierte klinge,
Da følte jeg en saa vemodig Trang
Til over Soe og Land mig did at svinge:
Det mægter jeg vel ei. Dog hvad jeg saae,
Og Hiertet følte ved de store Skialde,
Naar for mit Blik de hulde Egne laae,
I mangen Stund jeg vil tilbagekalde.

Meisling.

Til min Fader.

den 24 April.

Vaaren, Haabets fagreste Præstinde
Nærmer langsomt sig i Højtids Dragt;
End hun tøver, Fredens trøe Veninde
Hader Vaabengny og Krigens Larm.

Dog hun kommer, Lærkens Triller lyde,
Træet knoppes og bebuder det,
Martsfioler Jordens Skorpe bryde,
Dufte ubemærkt og — visne hen.

Dristig ahnende vor Tanke glide
Over Jordens korte Haab og Fryd;
Let den hæve sig og see den blide,
Store, evig uafbrudte Vaar!

Da forsvinder glemt hver Livets Smerte,
Som den mørke Vinteraftens Slud,
Da sig hæver barnlig-trygt vort Hjerte,
Og som Lærkens Qvad opsvinger sig.

Rolig, qvægende, uskyldig Glæde
Selv i Kummers Mørke skyder frem,
Naar paa Banen vaersomt vi fremtræde,
At ei ubemærkt den visner hen.

Stærkt er Livets skionne, bedste Smykke,
Stærkt, udødeligt er Venskab jo;
Uafhængigt det af Tid og Lykke
Selv i skumlen Gravhøi falmer ei.

Det hin Vaar os klarlig her forkynder:
Kostbar er den spæde, rige Knop;
Himlen selv ved den alt her begynder;
Hisset herlig den udfolder sig.

Denne fagre Knop, o Fader! smiler
Blid og trøstende og skiøn til Dig;
Spiren i Dit eget Hierte hviler,
Modgangs Storme skal ei qvæle den.

Heller ei dit fromme Mod de bøie,
Tillid er Din stærke Vandrings-Stav;
Knoppen blomstrer, modnes i det Høie,
Held Dig at Du veed at skatte den!

Louise H***

Den gamle Ridder.

Hist staaer endnu det gamle Slot,
Hvor Floden slynger sig i Dalen,
Der sidder han i Ridderſalen
Den gamle, fordums stærke, Drot.

Nu er han kraftløs kun og svag,
Dog endnu varmt hans Taare rinder,
Naar, med vemodigt Hu, han minder
Sig mangen kraftig Ungdomsdag.

Tit vaagner han af Dødens Blund,
Naar rask han hører Alnaturen
Gienlyde høit af Jægerluren
Paa Riddertog i nære Lund.

Da bliver Hiertet atter heed!
Men tabe sig de vilde Toner,
Med Jægeren i Skovens Kroner,
Da styrter Taaren vægtig ned.

„Brist sønder kun, du svage Stav,"
Saa raaber han, mens Taarer trille,
„Du leder ei, hvorhen jeg vilde"
Du fører dog kun til min Grav.

Giv Haanden Kraft; bliv atter Sværd;
At jeg igien kan Dyret stinge,
Og kiæk i Kamp min Landse svinge,
Som fordums Tid, i Ledingsfærd.

Hvor er de Palmer som jeg vandt?
Fik jeg da ingen Seiervinding?
Er Kronen visnet om min Tinding,
Som tit betvungne Kiæmper bandt?

Kun Een har fældet mig i Strid,
Men han er mægtig mellem Helte;
Dødsleen hænger i hans Bælte,
I kiende ham! han hedder: Tid.

Han har et mægtigt Fangebuur,
Der giemmer han de Overvundne.
Det stod i Secler længstforsvundne,
Og Jorden er dets stærke Muur.

Tæt ved din Fod, du gamle Eeg!
Alt aaben staaer min Fangebolig;
Dybt i dens Grund jeg slumrer rolig,
Skiøndt udi Mulm og kold og bleeg.

Engang det bliver dog forbi,
Da alle vækkes skal, som blunde;
Og jeg i Evig-heedens Lunde,
Som før, skal atter vorde fri.

Saa brist da kun, du skiøre Stav!
Fremkald mig, Eeg! med dine Blade!
Alting for dig, jeg vil forlade;
Thi Fangeburet er min Grav.

*** ***

Saa tit den Gamle klaged saa; —
Hvor stande nu de stolte Mure?
De tunge Ax i dyben Fure
Henbølge nu hvor Slottet laa.

Den Kiæmpe, som ham selv betvang,
Nedstyrtet Slottets stolte Fløie;

Dog mægtede han ei at bøie
Hiin Kiæmpesteen paa grønne Vang.

Vel fældte Tiden Egen ned,
Og ved den Gamles Grav den knuste;
Men Stenen dog, hvor Egen suste,
Staaer længe paa hans Hvilested.

Meisling.

Prolog,

i Anledning af Kongens Fødselsdag 1812.

Skuepladsen forestiller en hellig Lund med Kongens Billedstøtte.

Danmarks Genius
med en Egekrands i Haanden.

Med Glæde hilser jeg et trofast Folk,
Der frydes ved sin gode Konges Fryd! —
Hen over Danmarks Sletter svæved' jeg,
For Danmarks bedste Borger selv at hædre
Med Borgerdydens Egekrands. Da saae
Jeg her det glade Folk forsamlet; hørte
Erkiendtlighed med Tordenjubler raabe:
„Vor elskede Frederik leve!"
Og svæved' ned til Kongedydens Lund. —

Ja, vist nok overalt, i alle Stænder
Jeg kiender Dannemænd. Med Kraft I stræbe,
At læge Fædrelandets dybe Saar.
Men hvilken enkelt Borger rækker jeg
Den første Krands? — I tie? — Dømmer selv!
I tie end? — Er Danmarks første Borger
Maaskee tillige Danmarks bedste Borger? —
Saa dømmer Alles Hierte her, endskiøndt
En hellig Ærefrygt hver Tunge binder. —
Ugrandskelig har Skiebnens Magt indhyllet
Min Yndlings Bane trindt med Storm og Mørke:
Dog uforfærdet, varsom, og standhaftig
Han styrer Roret selv med kraftfuld Arm.
Utrættelig han sysler Dag for Dag:
Ei fristes Overdaad og Vellyst ham.

I Nøisomhed en Eneboe, i Daad
En Konge; streng imod sig selv, mod Andre
En mild, retfærdig, skaansom Fader;
I Sindelag og Tale lige dansk,
Han bygger alt sit Land med Lov allene. —
Thi, Danske, krandser jeg paa Eders Vegne
I Fredriks Lund hans dyrebare Billed! —

Medens han omkrandser Støtten, kommer fra den ene Side
Norges Genius
med en Laurbærkrands i Haanden.
Hil, Danmarks Genius! Hil Fredriks Ven!
Jeg ofrer her med Dig en Hæderskrands. —
Ei findes i mit Norges vide Rige
Et Fjeld saa høit, en Dal saa dyb, hvor jo

Erkiendtlighed og Manddomstroeskab jubler:
„Vor elskede Frederik leve!"
Ei mere savner nu mit gamle Norge
Apollos Laurus: og dens første Blade
Det fletter til en Krands for Fredriks Isse.
Ja, Seklernes Ønske han kroner;
Minerva blandt Klipperne throner;
Og Muserne venligt, i tryggeste Roe
Ved Siden af Viisdom og Tapperhed boe!
Modtag, min Fredrik, Norges Offergave!
(Han nedlægger sin Laurbærkrands).

Holsteens Genius
kommer fra den anden Side med en Oliekrands i Haanden.

Er Holsteen ei det tredie Kloverblad?
O! Brødre, seer, ei dvæler jeg, at række
Vor Frederik et Fredens Hæderstegn! —
Urokkelig stod Holsteens Terminus,

Da Krigens vildtoprørte Bølge slog
Dets aabne Grændseskiæl. Thi Fredrik stod
Ved Gudens Side, Zevs, den Høie, liig,
Med Viisdom, som med Lyn og Torden væbnet:
Og Krigens vilde Bølge veeg tilbage.
Men ak! endnu var ei den indre Fred
Betrygget. Nattens Søn, Afgrundens Orcus,
Os gav en Pest, hin Trættens fæle Hydra:
Og hver en Borg, hver Boelig, hver en Hytte
Sig aabned' for dens giftiggule Slægt.
Da bød min Yndling! — Lovens vise Retfærd
Indhegner nu hver Borg, hvert Huus, hver Hytte
Med Fredens evig grønne Olivenlund.
Ei skal nu den hvislende Trætte
Med Slanger sin Tinding omflette!

Flye, Tvedragt, fra Elbens og Eiderens Strand
Til Dragernes flammende Fædreneland! —
O! Du, min Yndling, Lovens vise Fader,
Modtag mit Holsteens Tak og Offergave!
Thi under Dig, o! Danmarks danske Konge,
Mit Folk har lært, ei blot i Sindelag,
Men og i Tale selv, at vorde dansk:
Og meer end Een af Holsteens ægte Sønner
Istemmer alt, omkaps med Danmarks Skjalde:
„Vor elskede Frederik leve!"

Danmarks Genius.

O! Brødre, rækker mig en Broderhaand!
(De give hinanden Hænder).

Norges Genius.

Jeg elsker Danmark, Dig, og Frederik!

Holsteens Genius.

Jeg elsker Jer, og Eders Brødrefolk!
(Haand i Haand, Danmarks Genius i
Midten nærme de sig Forgrunden.)

Danmarks Genius til Folket.

Ja, Norges, Danmarks Holsteens Brødreslægter,
Gjensidig Tillid, Kjærlighed og Agt
Foreene Millioners Hjerter evig,
Som vore Hænder nu! Forenet Kraft
Staaer klippefast, uovervindelig.
I seer vor Yndling, Eders gode Konge,
I haarden Kamp med Tidens onde Aand,
Som hin ugrandskelige Skjebne gav
En uhørt Magt, at knuse gamle Throner,
Og ak! (hvad vi beklage mest!) en Magt,
At aande Gift i Millioners Bryst,
Der reent forvandler Slægtens Sindelag
Til Vindesyge, Vellyst, Trældomsaand.
Thi skuer Fredriks Kamp; og byder Alle
Ham Eders Arm og Hjerte til Forening!
Med Ham, for Ham I stræber Alle frejdigt:

Og midt blandt alle Klodens Rædsler
skal
Det gamle Nord i Manddomsstyrke blom-
stre;
Og længe skal I juble som i Dag,
„Vor elskede Frederik leve!"

Sander.

Musæi Digt om Hero og Leander.

Musa! besyng det Lys, som flammed ved hemmelig Elskov,
Ham, som svømmed ved Nat, til Bryllup han fandt over Havet
Som fuldbyrdet i Mulm, ei saae den evige Eos,
Sestos og Abydos med, samt Heros natlige Bryllup.
Alt Leander at svømme jeg seer; alt skuer jeg Lampen,
Som ved sin lysende Glands forkyndte Kiærligheds Budskab,
Brudgomledende Bud fra Hero, som agted i Natten;
Lampen, Kiærligheds Glands, som Zeus der throner i Luften
Høit bør sætte, for natlig Kamp, blandt samtlige Stierner,

Og tilbede den Navn af Elskovs ledende Stierne,
Da Medhielper den var i Elskovs rasende Smerter;
Som bevarede tro sit Bud om Kiærligheds Vagtstund,
Til den grusomme Vind frembrød, og slukked dens Lue.
Dog velan! du sende mig Hielp, naar jeg synger om Skiæbnen
Af det slukkede Blus, og Leander som styrted' i Døden!
Ret for Sestos Abydos laa; ved Bræden af Havet,
Tæt mod hinanden de laae; men Eros spændte sin Bue,
Og imod begge Byer udfoer et Kiærligheds Kastspyd;
Som fortæred' en Yngling og Møe; de Elskendes Navne
Var: den skionne Leander, den trufne Pige var Hero.
Hun var i Sestos Bye, men han i Staden Abydos.

Hver fremskinned i Fædreneboe, som funklende Stierner,
Ligned hinanden i alt. Hvis did du segler vel engang,
Søge du mig det Taarn, hvor Hero fordum i Sestos
Holdt med Omhu sit Lys, og didhen ledte Leander;
Søg og den gamle Abydos Havn, hvor Stormene suse,
Og beklage endnu Leanders uhældige Elskov.
Hvi sig hæved hos ham, som leved i fierne Abydos,
Elskov til Hero, hvordan fortrylled med Elskov han hende?
Hero den yndige Møe, selv født af kongelig Æt, var
Cypris Præstinde, som selv ukiendt med Kiærligheds Sødhed,
Leved i ældgammelt Taarn, tæt op ved Bredden af Havet;
Cypris den mægtige liig, men dog blufærdig, og viis hun

Aldrig forsøgte at gaa didhen hvor Pigerne samles;
Ei i det yndige Chor hun gik med jævnlige Piger;
Let unddrog hun sig saa, for Spot af nidsyge Møer; thi
Mere end Alt er Skionhed dog meest misundet af Qvinder.
Stedse forsoned med Offringer hun Cytheres Gudinde,
Engstet af Frygt for hans brændende Piil, og himmelske Moder,
Dog ei derfor hun slap for de ildudstrømmende Pile.
Just sig nærmede daa den hellige Cyprias Festdag,
Som man i Sestos holdt til Adons og Cyprias Hæder.
Talrigt ilte da hen, at see den hellige Festdag
Hver som leved paa fierneste Oes selv yderste Kyster.
En fra Thessalien kom, og en fra ombølgede Cyprus,

Og i Cytheres Bye ei blev een eneste Qvinde;
Ingen som boede høit paa det duftige Libanons Toppe,
Eller hvis Bolig var nær, forlod den hellige Festdag,
Ingen blandt Phrygiens Folk, ei heller fra nære Abydos;
Ynglingen ei, som har Pigerne kiær; thi sandelig samles
Disse sædvanligen did, hvor et Rye fortæller om Feste.
Ikke henile de saa, at bringe til Guderne Offring,
Som de forsamle sig let, for at see de yndige Piger.
Alt i Gudindens Huus fremgik den blomstrende Hero,
Og fremstraaled en blændende Glands fra det yndige Aasyn,
Maanenliig. som hæver sig op med snehvide Kinder.
Rundt om blegnende Kind omløb en rødmende Cirkel,

Net som af Rosernes Skiød fremstaae
trefarvede Blade;
Ja som et Rosenblad var heelt den Yn-
diges Legem,
Lemmerne funkled' i Rosens Skiær; saa
tit som hun fremtraad
Roser at spire man saae i hvert Trin af
den hvidklædte Pige.
Mange Chariter i Tal man saae udi
hende; de Gamle
Feiled' derfor: at de vare kun tre; thi
fra smilende Hero
Gratier sprang, vel hundred i Tal, fra
de venlige Dine.
Derfor hun sikkerlig var for Cypris en
værdig Præstinde.
Saa hun især fremskinned i Glands
blandt samtlige Piger,
Cypris Præstinde, og se v hun var liig
en Cypris i Ungdom.
Dybt hun trængte i Ynglingens Siæl,
blandt Mændene ingen
Var, som taus ved sig selv, jo bad om
Hero til Kone.

Hvorsomhelst hun vandred omkring i det herlige Tempel,
Did ledsagedes hun af Mandfolks Øine og Hierter;
Og blandt Ynglinger een saadan udbrød i Beundring:
„Selv jeg til Sparta kom, Lakedaimons By har jeg skuet,
Hvor vi har hørt om kiæmpende Strid blandt blomstrende Piger,
Slig en Møe dog jeg aldrig saae, saa ærbar saa yndig,
Fast jeg troer at Cypris har valgt den yngste Charite.
Hende jeg bævende saae, men blev ei mættet af Synet;
Selv jeg i Døden gik naar paa Heros Leie jeg hviilte.
Ei i Olympen hist jeg ønsked' at throne som Gud selv,
Hvis udi eget Hiem som Viv jeg eiede hende.
Dog, hvis ei helligt det er, ved din Præstinde at røre,

Cypris, da skiænke du mig en Møe, som hende til Kone.“
Saa blandt Ynglingers Flok udbrød nu en, nu en anden,
Mens han bar i sin Barm et Saar af den yndige Pige.
Elskovstrufne Leander! da du den herlige Møe saae,
Ei med en ukiendt Braad stod din Hu, at tære dit Hierte;
Men da du her uventet blev skudt af de brændende Pile,
Ønsked du Livet selv ei, forladt af Hero den skionne.
Ud fra det funklende Blik foer frem den Kiærligheds Ildbrand,
Som antændte hans Bryst med en stærk, ei tvingelig Flamme.
Ofte den yndige Møes, blandt hver navnkundige, Skionhed
Skarp hos Mennesket er, som lethenflyvende Piilspids;
Giennem vort Blik er dens Vei; thi ud fra de funklende Øine

Først gaaer Saaret, og da den synker i
Menneskets Barm ned.
Flux anfaldet han blev af Skræk, af
Bæven og Blussel
Hiertet slog ængsteligt Slag, og rødmed
ved saadan at fanges.
Frygtsom mod Pigen han saae, mens
hans Ild Blufærdighed bortjog,
Og ved Kiærligheds Hielp ham først op-
flammedes Modet,
At han med dristige Skridt ret hen sig
stilled for Hero,
Skued til Siderne skielmsk, og kasted for-
førende Blik hen,
For den ukyndige Møe at skuffe med
hemmeligt Tilvink.
Men da hun først bemærkede selv hans
listige Elskov,
Ved hans Figur hun frydede sig, skiøndt
intet hun talte.
Skiøndt hun det yndige Blik rundtom
tildækked med Sløret,
Dog tilvinked' hun selv heel tit Leander
med Lønblik,

Og bortvendte sig atter. Men han sig fryded' i Hiertet,
Da hendes Ild han saae, at hun ei forkasted' hans Elskov.
Mens Leander endnu udgrunded at finde en Lønstund,
Sank den straalende Soel, og dybt nedaled i Vesten,
Mens paa den anden Kant sig hæved' natlysende Hesper.
Flux fremtraadte med Mod i sit Sind han tæt imod Pigen,
Da udi sorten Gevand han saae fremilende Natmulm.
Taus, uden Ord han trykkede tæt de rødmende Hænder
Og uddrog af sit Bryst et vældigt Suk; men i Taushed,
Som fortørnet, hun selv trak bort de deilige Hænder.
Dog, da fra ynderig Møe han saae de venlige Tilvink,
Greb han med dristig Haand den skiønt tilvirkede Kiortel;

Og mens han vandrede fort til Templets de skiulteste Haller,
Hero den blomstrende Moe ledsaged med langsomme Trin ham,
Og, som uvillig i Sind, fremdrog slig dadlende Stemme,
Da hun med qvindeligt Ord, saadan tiltalte Leander:
„Raser du, fremmede Giæst? hvorhen bortfører du Pigen?
Søg dig en anden Vei; tag bort din Haand fra min Kiortel;
Skiælve du maa for Forældrenes Harm, de Mægtige, Riges!
Ei det er skiønt at træde med sligt for Cypris Præstinde,
Da det umuligt er, til mit Jomfrubuur sig at nærme."
Saa hun truede ham med Ord, som sømme en Pige,
Knap formærkede han slig hæftig Trudsel af Hero,
Før han sluttede, sligt var et Tegn, at Pigen gav efter.

Thi naar fra Pigernes Mund udgaa mod Ynglingen Trudsler,
Da er Trudslerne selv et Bud, at de kiærligen enes.
Pigen han kyssede flux paa Barmen, den dufstende, hvide,
Og tiltalede saa, fortørt af Kiærligheds Længsel:
Cypris meer Cypris end hun! Athene; dog meer end Athene!
Ikke jeg ligne dig vil med de jordbeboende Qvinder;
Men jeg holder dig liig med Dottre selv født af Kronion.
Hæld den Fader, som avlede dig; lyksalig den Moder;
Trefold lyksalig jeg troer det Skiød, som fødte dig. Hør da
Og min ydmyge Bøn, og ynk min brændende Længsel.
Cypris Præstinde du er, opfyld da Cyprias Sysler,
Kom! du indvie mig her i Cypris den hellige Lære!

Ei det sømme sig kan for en Møe, at frygte for Venus;
Cypris ej fryder ved Møerne sig; hvis derfor du selv vil
Fuldt erkiende Gudindens Bud og skiulteste Lære,
Nyde du Kiærligheds Fryd! ifald til Cypris din Hu staaer
Bør du og glædes ved Baand, som med Lyst fortrylle mit Hierte.
Derfor modtage du mig, om du vil, som din bedende Mage,
Hvem Cupidos den vingede Piil har truffen og fangen,
Hercules liig, som selv blev af Guldstavføreren Hermes
Fort trælbunden afsted, for at tiene Jardaniens Pige.
Mig har Cypria sendt; og ei den vise Hermeias! —
Ukiendt Sagnet er ei om Arcadiens Møe, Atalanta,
Som udi svundne Tid afslog Milanions Elskov,

Da hun var alt for bly; men da blev Cypria harmfuld,
Saa at hun elsked ham nu, saa høit, som før hendes Had var. —
Elskte! adlyd da og du; opvæk ei Cyprias Vrede!
Saa han talte, og snart han vandt modstaaende Pige.
Og ved sit venlige Ord omgik den Yndiges Hierte.
Hun jomfruelig taus, til Jords dybt fæsted sit Blik ned,
Mens blufærdig og bly hun dækked' de ildrøde Kinder.
Sligt er altid et Tegn, at en Møe er bøjet; thi Taushed
Stedse er Forbud, at snart til Lyst de kiærligen eenes.
Elskovs Piil alt følte hun selv, den bitre og søde;
Og af en kiærlig Ild antændt blev Hiertet i Hero,
Da forbauset hun saae sin Vens fortryllende Skiønhed.

Alt mens ned imod Jorden hun holdt de blysomme Øine,
Blev Leander ei mæt, med Elskovs funklende Blikke
At betragte den yndige Møes fiintdannede Nakke.
Dog med venlige Ord tilsidst hun badled' Leander;
Mens ad den rødmende Kind nedrandt Undseelsens Taare:
„Fremmede! fast ved dit Ord du kan selv Fiælde bevæge,
Hvo har lært dig en Vei til slig omsnigende Tale?
Ach! hvo førte dig da herhid til mit Fødelands Kyster?
Dog forgiæves du talte til mig; en vandrende Fremmed,
En, som ingen har kiendt, kan ei min Kiærlighed nyde.
Aabenbar ei vi os nærme kan udi kiærlig Forening,
Det tillader min Fader dig ei; og vil du endogsaa

Her som vandrende Mand opslaa din
Bolig i min Bye,
Dog det umuligt blier udi Skiul at nyde
vor Elskov;
Saasom hver Dødelig er saa heel til-
bøielig at dadle,
At hvad der skeete i Løn, høit lyder
paa alfare Veie.
Dog ei derfor du dølge dit Navn, det
Land du er født i;
Mig du kiender vel nok; thi Hero mit
Navn er bekiendt nok.
Hist i det stormfulde Taarn, i den høit-
opragende Bolig
Ensom jeg lever min Tid, kun een Slav-
inde til Selskab;
Tæt imod Sestos Bye, hvor Soen høit
skyller paa Stranden,
Nær ved det vilde Hav, ved min Faders
den grusomme Villie.
Ingen jævnaldrende Møe er der; ei
Ynglingers Chore
Skuer man der; men stedse ved Nat,
hvad eller om Dagen

Op fra det stormfulde Hav gienlyde kun Bølgernes Bruſen."
Men Leander, ſom ſaaret var dybt af Kiærligheds Pile
Grundeb' paa Maaden, han bedſt kan gaa i den elſkende Stridskamp.
Den, ſom liſtefuld Gud først traf med ſin brændende Piilſpids,
Læges af Eros igien for ſit Saar; thi den han betvinger
Først nedtrykker han heelt, men ſtrax han lindrer med Raad ham.
Saa han undte og Hielp til den elſkovsfulde Leander:
Pige! af Elſkov til dig, vil jeg gaa ad raſende Strømme,
Flammed det ſelv med Ild, var det end i maalloſe Strømme;
Ei har jeg Skræk for den vældige Strøm, naar til Hero jeg iler,
Ei for det larmende Brøl af den ſværthenrullende Havſtrøm.
Selv i hver Nat, vil jeg ile til dig, ſom en Elſker fra Søen,

Hid vil jeg svømme hver Nat paa vort
Sunds de herlige Bølger,
Da ved din fædrene Bye, jeg boer i Sta-
den Abydos.
Kuns du mig tænde et Blus fra din
Borgs høit ragende Taarnspids,
Som kan kaste sit Lys i min Nat; naar
dette jeg seer kun
Bliver jeg Kiærligheds Skib, som sit
Lys nedhenter fra din Glands.
Seer jeg blot det, da ængster mig ei
den silde Bootes,
Ei den vilde Orion; hiin Vogns ei væ-
dede Hiulspor;
Thi til dit Fødelands Strand, til de
herlige Kyster jeg svømmer.
Elskte! dog vogte du dig for den svart-
henblæsende Stormvind,
At den ei slukker den; og i Mulm jeg
Livet berøves,
Slukker det Lys, som er for mit Liv,
en straalende Leder! —
Men hvis da ogsaa du vil med Visshed
kiende mit Navn selv,

Da er Leander mit Navn, en Veiler til blomstrende Hero.
Saa de besluttede nu udi Skiul om Elskov at enes,
Om den Kiærlighed, som udi Nat skal skee; og bestemte
At bevare den luende Ild, som leder til Glæde:
Hun at tænde sit Lys, og han at svømme paa Bølgen.
Da fra hinanden igien, skiendt i Sorg, adskiltes de atter.
Hun gik op paa sit Taarn; han ud i det mørknende Natmulm;
Dog, for at ei gaa vild, sit Løb han mærker fra Taarnet,
Og hensvømmer igien til det fastopbygte Abydos.
Længselfuld ventede' han der paa Elskovs natlige Glæder;
Natten paakaldte han tit, som hen ham leder til Elskov.
Hyllet i fortnende Slør fremgik det dækkende Natmulm,

Alle hidbragte den Søvn; men ei til
ham, som i Ild var.
Da han stod ved Bredden af Søen med
de brusende Vande,
Og han længselfuld saae mod Elskovs
lysende Budskab,
Ventede alene paa Bud fra den ei lyk-
salige Lampe,
Langthenflammende Bud om Elskovs søde
Forening.
Men da man saae den mørknende Nats
lysslukkende Taage,
Flux hun tændte sit Lys; men selv ved
Blusset, hun tændte,
Anstak Amor igien Leanders den ilendes
Hierte.
Ret som en antændt Ild, stod hans Sind
i Lue. Ved Havet
Stærktgienbragende Drøn alt lød fra de
rasende Bølger.
Først vel hævede han; men flux opreiste
sit Mod han,
Og opmuntred sit Sind med Trøst ved
følgende Tale:

„Amor heel mægtig vel er, og Søen ublid; men i Havet
Findes kun Vand; men antændt i mig er Kiærligheds Lue.
Fremtag din Ild da, mit Bryst! og frygt ei vidtstrakte Vandstrøm,
Følg til den Elskte mig hen; hvi vil for Bølgen du skrækkes?
Veed du da ei, at Cypris blev født af de skummende Vande,
At hun behersker med Magt som Hav, saa Kiærligheds Smerter?'
Saa han talte, og flux han trak fra de yndige Lemmer
Kappen med Hænderne af; og bandt den rundtom sit Hoved,
Sprang saa hurtig fra Land; og styrted sin Krop udi Vandet,
Strængende an hver Kraft, alt hen mod blussende Lampe;
Selv udgiorde han Alt; selv Roerkarl, Skibet og Flaaden.
Hero, som straalende Lys, stod høit paa den ragende Borgspids,

Hvor den dræbende Vind henfoer fra
de flyvende Storme,
Og tildækkede selv med sit Liin sin Lam-
pe paa Sestos.
Dog tilsidst med møysom Besvær han
nærmed' sig Stranden;
Da henledte hun ham til sit Taarn: og
favned i Døren
Taus sin Ven, og besaae med Fryd sin
pustende Elsker,
Skiøndt han dryppede end af Søens
hvidskummende Bølge.
Der, som Brud med sin Brudgom, hun
gik til det inderste Kammer
Og aftørred' hans Hud; hans Krop hun
salved i Olie,
Duftfuld, yndig og frisk, som betog at
Lugten af Søevand.
Ham, som pusted' endnu, hun drog til
det dækkede Leie,
Og udi venligt Favn, hun saa tiltalte
sin Elsker:
„Elskede! meget du leed, end meer
end mangen vil lide;

Elskede! meget du leed! Nu nok af Salthavets Bølger,
Af fiskagtige Lugt af stærkhenbrusende Vande;
Kom nu til mig; i min Favn du hvile de trættede Lemmer.
Saa hun talte; og flux han bandt jomfruelig Giord løs,
Og indviede sig udi Cypris venlige Lære.
Da uden Dands blev Brylluppet holdt, uden Høisang var Leiet;
Ei tilbad man dem Hæld, ved Sang, af forenende Juno;
Brylupets Blus ei farved med Glands de Nygiftes Leie,
Ei hendandsed' for dem man i lethensvævende Chore,
Ei Hymenæer gienlød, afsiungne af gamle Forældre.
Stilhed reded' dem Seng, da Brylupstimen var kommen,
Stilhed opreiste dem Seng; og i Mulm udziredes Bruden,
Ene af Nat blev Bruden først frem; thi skued og Solen

Ei i den følgende Tid Leander paa elskede Leie.
Atter da bort han svømmed igien til Staden Abydos,
Skiøndt han, ei mættet endnu, i sit Sind kun tænkte paa Elskov.
Hero, i kostbare Dragt, hvad ei Forældrene vidste,
Var om Morgenen Moe, men gift om Natten, og begge
Ønsked kun, Solen igien maa gaa til sin natlige Hvile.
Saaledes følte nu hver, den Lyst de nødigen skiulte,
Fandt udi Elskovs Favn, skiøndt skiult, den herligste Glæde.
Kort dog Tiden kun var, de blev tilsammen; ei længe
Tilladt dem blev, at nyde med Lyst den vandrende Elskov.
Alt sig nærmede da Aarstiden med truende Uveir,
Og medbragte de raa og rundtomstormende Vinde.

Havets urokkede Grund, og Bund, som aldrig er tørret,
Haftig oprøredes da af den kolde larmende Stormvind,
Og med styrtende Slag fremjog vidstrækkende Bølger.
Selv det beegsorte Skib paa tvefold delede Strandbred
Skilles af Søemanden ad, af Frygt for troløse Storme.
Bølgernes Brag udi Vinterens Storm dog standsede ikke
Dig, Leander, med herlige Mod, da Lyset fra Taarnet
Kom med sit straalende Bud paa ny om Kiærligheds Attraa;
Og fremdrev dig igien til at gaa ad rasende Bølge,
Skiøndt uden Troe og grusom i Hu. Usalige Hero!
Skal da i Vintrens Tiid ei meer du skue Leander,
Og ei tænde igien kortvarende Kiærligheds Budskab!

Nat det var, da meer end tilforn de stormfulde Vinde
Blæse med vinterligt Brag, og frem sig styrte med Brusen,
For i forsamlet Hær at gaa mod Stranden af Havet.
Da tilskyndede Haab om den vante Pige Leander
At henbæres igien paa Ryg af de buldrende Bølger.
Vove da styrtede frem med Voverne; Havet oprørtes,
Og sig blandeb' med Ætheren høit; en Larmen begyndte
Af den kiæmpende Vind. Mod Zephyr stormede Euros
Og fra Sydvinden lød til Boreas skrækkende Trudsler;
Mens uendeligt Brag høit lød af de brølende Vande.
Da blev Leander af Lykken forladt! blandt graadige Hvirvler,
Sendte han ydmyg Bøn til Søens almægtige Cypris.

Selv heel ofte han bad til Bølgernes Konge Poseidon,
Og fremkaldte i Boreas Hu den attiske Pige.
Alt dog intet ham hjalp; ei Kraft har Eros mod Skiæbnen.
Tit ved et Stød af det samlede Vand, han uhældigen mødte,
Foer han tumlende om: snart bortsvandt Kraften i Foden,
Selv udi virksomme Haand blev ubevæget ham Kraften.
Da nedstrømmede Skyl, i talrig Mængde i Lungen,
Og en skadelig Drik han nød af det brusende Saltvand.
Just da slukked' en grusom Vind den skuffende Lampe;
Da udsluktes med den Leanders Elskov og Livskraft.
Mens han tøvede der, da stod med vaagende Blikke,
Pigen med Længsel, og saae, og leed af ængstelig Kummer;

Men skiondt Morgenen kom, dog ei sin
Elsker hun skued.
Engsteligt løb hendes Blik da hen ad
Ryggen paa Havet;
Om hun ei endnu kan see sin Ven at
vandre paa Bølgen,
Nu da Lyset er slukt. Men da hun ved
Foden af Taarnet,
Saae sin Elsker som død, og slidt af
Klippernes Spidser,
Da afrev hun med Sorg den vakkre
Kiole ved Brystet,
Og nedstyrted sig flux fra en Spids af
ragende Klippe,
Hvor hun som døende faldt ned til sin
livløse Mage.
Saa adskiltes de ei, selv i Dødens
Favn, fra hinanden.

S. Meisling.

Georg Koes.

Harpe! lad din Stemme lyde,
Dæmp mit Hjertes vilde Slag.
Strøng! din Taushed huldt du bryde,
Og formild mig Sorgens Dag.
Trøst mig i min dybe Kummer,
Lær mig bære Livets Kaar,
Dys min Sjel i kierlig Slummer,
Gyd din Lindring i mit Saar.

Gierne vilde jeg dig reise,
Elskte Ven! et Mindesværk.
Gierne saae jeg det at kneise,
Trodse Tidens Vælde stærk.
Men tilgiv, den dybe Smerte
Fængsler Stemmen i mit Bryst.
Og mit sorrigfulde Hjerte
Hviler i sin Kummer tyst.

Musa! du med Guderstemme
Mildt forædler Livets Lyst.
Lær nu ogsaa mig at glemme
Kummer ved din milde Trøst.
See! jeg knæler for din Throne,
Smiil Gudinde til din Søn.
Skiænk ham Sangens huldе Tone,
Og bønhør hans fromme Bøn.

Ædle Koes! din Ven ei synger
Om din Roes, dit høie Værd,
Om den Hædershrands som slynger
Sig omkring dit Minde kiær.
Kun en lille Blomst han sætter
Den er blaae, uskyldig, reen —
I den Krands, som Venskab flætter
Om den elskte Mindesteen.

Med den aarle Morgenrødme
Sværmer Bien vildt, men snart
Blomsterrigets huldе Sødme
Bringer den fra muntre Fart.

Saadan ogsaa du mon sværme,
Bien liig, min elskte Ven!
Og med samlet Skat du nærme
Vilde dig dit Hjem igien.

Ak! men ei du skulde skue
Siellands bøgerige Land,
Og den milde Aftenlue
Spille paa den danske Strand.
Ikke meer du skulde frydes
Her i Danmarks stille Lye. —
Brat vi saae din Blomst afbrydes,
Da til os du vilde tye.

Ak! naar Vaarens Dage kommer,
Og fremkalde Sjelens Trang;
Naar den muntre lyse Sommer
Under Bøgeskyggens Hang
Vækker alle Hjertets Minder
I den milde Aftenstund,
Og saa kjerlig sødt forbinder
Jord og Himmel i et Blund —

O! hvor vilde jeg da gierne
Hvile ved dit Hvilested,
Skue did mod Himlens Stierne
Midt i Nattens dybe Fred!
Mindes al min svundne Glæde,
Salig i Erindrings Lyst;
Milde Taarer skulde væde
Venskabs Urnen ved mit Bryst.

Ak! men vidt udstrakte Lande,
Bjerge, og det vilde Hav,
Og saa mange fjerne Strande
Skille vidt mig fra din Grav.
Ene Sjelen did sig svinger,
Over Bjerg og Dal afsted,
Paa de lette Guddomsvinger,
Til dit elskte Hvilested.

Vist jeg veed, din sidste Tanke
Var din Pige og din Ven.
Ak! saa vidt du monne vanke,
Aldrig dog du glemte dem.

I det sidste Glimt af Livet
Vist jeg veed, jeg var dig nær;
Du mig varst af Himlen givet,
Og jeg var dit Hjerte kiær.

Livets gode Engel græder,
Musen hyller sig i Flor,
Og den stille Sanger qvæder
I det dæmringsdunkle Nord —
Griber i sin Harpes Strænge,
Sjunger om dit elskte Navn,
Sjunger sødt, og sjunger længe
Kierligheds og Venskabs Savn.

F. C. Petersen.

Til en Ven paa hans Fødselsdag.

(I et Exemplar af min Oversættelse af Thomsons Vinter.)

Vaar og Sommer, Høst og Vinter svinde;
Torne staae igien som Rosers Minde;
Sneeliin dækker Floras Blomsterbeed;
Stormen hyler natlig i det Fierne,
Hvor for Elskovs stille, klare Stierne
Philomela sang sin Kierlighed.

Een Blomst svinder ei; Dens Rod nedstiger
Dybt i Hiertets aldrig seete Riger,
Og dens Krone høit mod Himlen naaer;
Og naar Hjertets sidste Nerve bæver,
Den, som Palmen sig af Blodet, hæver
Høit i Evighedens Soles Vaar.

Kiære Dag! som sødt og huldt mig minder:
Tretten Vintres Strømgang alt hen-svinder
I det dybe, mørke Tidens Hav:
Og vor Venskabs-Rose aldrig blegned',
Glædens Soel nedstraaled', Taarer regned'
Paa den verelviis, som Herren gav!

Lad den stedse blomstre i dit Hjerte,
Under Haab og Tvivl, i Fryd og Smerte:
Lad den rødme paa mit blege Liig!
Fro jeg døer; thi Børn jeg efterlader
Tro paa Gud; og i min Gud en Fader;
Kierlighed for Viid, Dyd, Kunst og Dig!

I en Murers Stambog.

Midt i en Old, da selv de Bedre frygte;
Da Angst og Rædsel slaaer den feige Slægt,
Da Klogskab irrer om ved natlig Lygte,
Og søger selv i Urknen Varetægt:
Midt i slig Old, O ædle Mester-Broder!
En Kirke staaer af vor Almester bygt;
Dens Spiir sig høver klart blandt Nattens Kloder,
Dens Grundvold staaer i Dybet fast og trygt.

Dens Skib sig stolt fra fiernest Østland strækker
Til Vest, hvor Solens Seng er gyldne Hav:

Blind gaaer du did; men see! dit Syn opvækker
Først Mulm, saa Stierneglands, saa * *s Grav: —
Den Brave, som sig offrer glad til Døden,
Den Fromme, som har Livets Vandring taalt,
Sig reiser billedlig i Morgenrøden,
Forklaret og af Seierglands bestraalt.

Der forestaaer en Old, da Ædle frygte,
Da Angst og Bæven slaaer selv ædlest Slægt,
Da selv Religion ved natlig Lygte
Hos faa Disciples søger Varetægt;
Dog see; vor Vinkel Korsets Hælvt betyder;
Om Stormen end i Verdens Efteraar,
Det hellige, det høie Kors nedbryder,
Dets faste Halvdeel dog hos os bestaaer.

Da Lys og Sandhed fødtes, stod paa Himlen
En Stierne klar, som ledte Kongers Spoer:
Nu lad os skiule Stiernens Glands for Vrimlen:
Kun mindste Loge nu kan vorde stor;
Jo større Tempel vorder kun jo mindre;
Jo meer vor Stierne mørk, jo mere klar;
Ei over Husets Tag til Pragt den tindre;
Nei kun bag allerhelligste Altar!

Mangt er vel for mit Syn end dybt bevaret,
Som nys indslynget i vor Mesterkrands;
Du, vise Olding! skuer soelopklaret,
Hvad jeg kun saae i Tankens Maaneglands;
Men her jeg skrifter for dig, ædle Mester!
Hvad jeg har ahnet, skimtet, hvad jeg saae; —

Virk længe, stærk blandt Ordnens Overpræster,
Og seent dit Minni i vort Tempel staae!

Til min Kone paa hendes Fødselsdag.

Min Hanna! du hvem fra mit Bryst
Kun Dødens Engel skal formaa at rive;
Min Fryd paa Modgangs-Dag, i Sorg min Trøst!
Modtag et simpelt Ønske fra mit Bryst:
Ak! det er Alt, hvad jeg i Dag kan give!

O, vidste du, min Elskte! denne Dag
Hvor sødt dens Morgen smilte mig imøde;
Mit Hjerte bankede mod dens Morgenrøde:

Og Tak til Himlen lød i hvert dets Slag:
Det takked' h a m, som gav mig Dig,
Som bandt din Aand til min i Pagtens Kiæde,
Og Fader-Navn og Faders høie Glæde,
Min Hanna! ved dit Hierte skienked' mig!

O, min Veninde! sikkert mindes Du
De svundne Tiders kummerfulde Dage;
De svandt; og Mindet, de os lød tilbage
Er salig, veemodblandet Glæde nu;
Tre Aar randt hen: vi deelte Sorg og Fryd;
Ei Fryd vi deelte nær saa glad som Smerter:
Thi takket være Gud, som gav os Hierter,
Hvis Slag med Brød og Vand *) var Takkelyd.

*) Jeg maae anmærke her, at dette er

Med Torne var bestrøet vor første Vei;
De saarede — men smertede os ei;
Hen over dem med Ungdoms Fied vi ilte,
Og runde Taarer mangen Gang,
Vort rene Hjerte giennem Taaren smilte.
Det saae vor Gud; og der vor Tornen stod
Snart Rosen rødmed os imod.
Opelsket under Dydens huldе Pleie,
Skiondt taarevædet, over vore Veie
Med tifold Skionhed Gladens Blomst udsprang.

Tidt traf mig Sorg paa Kunstens tunge Bane;

---

skrevet 1802, gjelder altsaa Aaret 1799 og de Tider; littera scripta manet.

At muligt denne Sorg engang bortsvandt,
Mit knuste Hjerte da ei torde ahne;
O! stedse ved din Barm jeg Lindring fandt.
Knust gik jeg tit til fattigt, dunkelt Hiem;
Men ved dit Smiil, du ommeste blandt Koner!
Og ved Camillas Lallens søde Toner
kom Liv og Haab og Kraft i matte Hierte frem! —

Modtag derfor min Tak, du Eiegode!
Og viid: af Alt, paa Herrens store Klode
Det Dyrebareste for mig er Du,
Og evig skal du blive det som nu:
Med mig i Livets Fryd skal du dig speile;
Min Arm blev stærk! mit Bryst nu ængstes ei:

Med mig du skal hist over Lethe
seile,
Og der selv Minder blomstre paa vor
Vei!

Carl August.

Duller ſhouldſt thou be than the fat weed,
that rots itſelf in eaſe on Lethe- wharf,
wouldſt thou not ſtir in this!
Hamlet.

Tør vel en uberømt, en navnløs Sanger,
O du tilbedte nærme ſig den Grav,
Hvor Egeløv og ſtolten Laurbær pranger
Om din for tidlig brudte Helte Stav?
Tilgiv! — Hvor Nordens Svane høit ſig ſvang,
Og hvor dens Lyd i hvalte Himle klinger,
Der ſidder mindre Fugl med bundne Vinger,
Og ſynger en veemodig Klageſang!

Var du ei elsket nok, o elskelige?
Laae du ei sødt ved Danmarks skiønne Bryst,
Og laae ei Danmark omt ved dit tillige?
O sig, du Menneskers og Guders Lyst!
Udbredte det ei grædende sin Favn,
Da du forlodst dets skovomkrandste Strande,
Og regned' Taarer ei som Himlens Vande
Hvert Sted, o elskte! ved dit dyre Savn?

Dog hvad var Klager, hvad var ømme Taarer
For Dig, O Helt! naar Dannerkongen bød?
Da læger Smerten selv i det den saarer,
Da spirer herligst Liv af selve Død!
Saa steeg du op til gamle Norrigs Land;
Du vakte atter op dets Kiæmpevælde;

Du stodst for det som fasteste blandt Fielde,
Og selv blandt Normænd stodst Du første Mand!

Da drogst Du Sværd, og Fienden maatte blode;
Paa Thinge viis, som fast i Slag, Du stod:
For dig hver Gut gik freidig hen og døde,
For dig som Mest, han skiænked' Helteblod;
Den sidste Lyd fra norske Kiæmpens Bryst
Var den: "Veed han at jeg streed med og seired'"?
Og svartes: "Ja"! da Guds Hærskarer leired'
Sig om hans Sotteseng, og gav ham Trost.

O græd, mit Land! græd, gamle Kiæmpe, Norge!

Hvad Du betroede dyrere end Guld
I Nabo-Haand, din stærkeste af Borge,
Nu ligger dybt nedbrudt i Svenske Muld:
Dog — døer end Helt, saa stande Helteværker,
Som Field i Soelglands staae hans Navn i Sang,
Den Helts, der vakte Jer, I nye Versærker!
Og selv i Striden gik Versærkergang!

Dig, Herlige! Dig blændeb' ingen Krone;
Din høie Nornes Vink kun fulgt Du har:
Fromt gik Du hen at lide og forsone,
Og som Forsoner høit dit Kors Du bar.
For ringe Dig var jordisk Spiir og Throne,
For fri din store Aand til Fængslet der:

Saa bær da, Hellige! Din Martyrkrone,
Og Nordens Rigers bedste Helgen vær!

Dog, tie min Røst! Forstum, min svage Tunge!
Men I, hvis Stemme, høi som Tordenens Brag
Kan Liv i det begravne Danmark sjunge,
Af Egen ned den store Harpe tag;
Syng, Barder! syng det lysende Exempel,
Af Nordens bedste Blade flet ham Krands;
Forkynd det herlige nedbrudte Tempel,
Og slynger Eders Navnetræk i Hans!

Gudernes Fortræde hos Digteren.

Mars.

Op, op, min Søn! Dig vinker Krigens Hæder,
Og Seirens Løn, den stolte Laurbærkrands!
Kun Heltedaad tilbyder Hvilens Glæder,
Og Livets største Fryd, en Kroned Glands.

Digteren.

Jo! det var dig, der opfandt Brandraketter,
Kanoner, Krud, og Cannings Heltedaad!
Thi gaae din Vei til Satanas, din Fætter!
Jeg spøger tit, men ei med Andres Graad.

Mérkur.

Vi leve nu i Verdens gyldne Alder,
Thi ene Guld tilbedes overalt.
Vær riig, min Søn, og Jorden stor
Dig kalder:
Paa Guld Du staaer, om end ti
Konger faldt!

Digteren.

Men er Du ei i Grunden dog en
Britter?
En Aagerkarl, der skruer Kursen op?
En Tyv, der sidste Hvid i Lommen
hitter?
Afsted, afsted med Dig i fuld Galop!

Apollo.

O! hæv Dig høit til Himlens Regioner,
Til Lysets Hjem, for først at luttre
Dig!
Kun da Din Sang af Skjønheds Vælde toner,
Og hver en Hørers Sjel Dig vorder
liig.

Digteren.

Høibaarne Gud, hos os kun Moden adler
Phantaster uden Hjerte, Smag, og Vid;
Kritiken ei, Kabalen ene dadler;
Thi gaae! Du gjelder ei i Modens Tid.

Amor.

Ei vranten Fa'er! Bort, bort med Pandens Rynker!
Thi Amors Blik kun taaler venligt Smiil.
Hvis Du ei flux for mig i Støvet synker,
Da frygt, Du Støvets Søn, for Amors Piil!

Digteren.

Saa sagte, Barn! Du maae Din Fakkel svinge:
Dog beder jeg, Du ikke brænder mig!
Imellem os! Hvi lod Du Sappho springe?

Og Werther, den Hans Qvast, selv
skyde sig?

Bacchus.

Jeg bringer Dig en Flaske uden Mage,
Der aldrig tømmes, aldrig stjæles
kan!
Thi, hvilken Viin du ønsker end tilbage,
Fra Bunden stiger den til Flaskens
Rand.

Digteren.

O see mig her for Dig i Støvet knæle!
Du er den Gud, jeg evig frydes ved!
Velkommen, Viin! Du skjenker vore
Sjele
Begeistring, Mod, og Guld, og
Kiærlighed!

Farvel, farvel, I andre Guder alle!
Jeg drikker ei med mine Overmænd.
Min Henrik, flink! Paa Timen skal Du
kalde

Den hele gamle Kreds, hver munter Ven!

Er Alt en Drøm, da lad os glade drømme!
Ved Spøg og Viin vi glemme Tid og Rum!
Kom, Vennekreds! og mens vi Glasset tømme,
Da smiler trindt om os Elysium!

Sander.

Epigrammer
af
den græske Anthologie.

(cfr. Brunks Analecta veter. poetar)

---

1. Bien.

Blomster er nærede Bie! paa Barmen af Heliodora
Sætter du dig og forsmaaer Blomsternes Bæger i Vaar?
Vil du antyde maaske, at en sød og utaalelig bitter
Piil udi Menneskets Bryst fæster os Kiærligheds Gud"?
Dette du vilde nok sagt. Gaa Elskende! atter tilbage,
Flyv kun; thi alt for længst kjendte jeg dette dit Sagn.

2.

Dersom at hade er Qval og at elske er
Qval, vil jeg vælge
Mellem to onde Ting heller den blidere
Qval.

---

3. Kiærlighedserklæring.

Jeg er et Æble! og kastedes hid af
din Elsker, Zanthippe!
Opfyld da ogsaa hans Bøn; thi du
skal visne som jeg.

---

4. Den stillede Kummer.

Grylle! du stilled min længslende
Sorg, gav mig trøstende Slummer,
Naar du med Vingerne slog, Marker-
nes Muse, og sang.

Syng nu et elskeligt Qvad, o du Lyrens naturlige Gjenklang,
Og paa den lille Fod tonende Vinger du slaae!
At det kan rive mig løs fra min Sorg og den vaagende Kummer
Naar du istemmer en Sang, Grylle! som lindrer min Ild;
Da skal hver Morgenstund jeg skjenke dig grønnende Porrer
Dertil Draaber af Dug for at afkjøle din Mund.

---

5. Lais's Speil.

Lais, hvis haanende Smiil henskued mod Hellas og altid,
Havde omkring sin Dør elskende Ynglingers Sværm,
Skiænker til Venus sit Speil. At skue hvorledes jeg nu er,

Vil jeg ei; som jeg var, kan jeg
desværre ei meer.

---

6. Den fundne Kilde.

Frøe! Du, Nymphernes Tiener! du elskende Sanger i Vandet,
Du som fornøier dig selv tæt ved det rislende Væld,
Dig har en vandrende Mand uddannet af Kobber og offret,
Da du i Sommerens Tid stillede hans voldsomme Tørst.
Da han foer vild, du viste ham Vand; thi beleiligt du qvækked
Med din amphibiske Mund, under det vandrige Fjæld.
Heller ei Vandreren gik langt bort fra den ledende Stemme,
Og i det herlige Væld fandt han den ønskede Drik.

---

7. Gravskrift over de Faldne ved Thermopylæ.

Lacedæmonerne mæld, o! fremmede Vandrer, vi ligge
Her udi Døden, fordi deres Befaling vi lød.

---

8. Pigen af Ærts paa Midas's Grav.

Jeg er en Mø af Ærts og stander paa Graven af Midas!
Mens end Vandet hvnflyder; end blomstre de vældige Træer;
Floderne strømmende gaae, og Havet opstiger mod Stranden;
Solen gaaer lysende op, og Maanen skal klarligen skinne,
Dog jeg bestandigen staaer, opreist paa din sorgfulde Gravhøj;

Mælder den vandrende Mand: at man
her begravede Midas.

---

9. Livets Kummer.

Liv! o, hvor slipper jeg dig udi
Død? Du har tusinde Sorger;
Hverken at-bære dem; eller at flye dem,
er let;
Hvad af Naturen du har, er skjønt,
som Jorden, saa Havet,
Maanens og Solens Kreds, Stiernen
paa Himmelens Blaa.
Alt det andet er Kummer og Frygt;
om end stundom man nyder
Enkelte Goder, dog flux Sorgerne føl-
ge derpaa.

---

10. Praxitelis's Mesterstykke.

Hen over Bølgerne drog til Cnidos
Cythere fra Paphos

Saasom hun lystedes ret, selv paa sit
Billed' at see,
Saae sig da vel omkring i det veltil-
hegnede Tempel,
Sigende "Praxiteles! hvor har du nogen
mig seet?"

S. Meisling.

Epigrammer af Martial *).

---

1. Bøgers Indhold.

Meget er godt og meget er slet og maadeligt noget
Her i dit Værk; „Saadan skriver man Bøger min Ven".

---

2. Den grundede Elskov.

Cajus, saa ganger et Aar, vil ægte den rige Marulla,

---

*) Prøve af en fuldstændig Oversættelse af Martials Epigrammer; som for yngre Philologer tillige vil blive ledsaget med de behørige Anmærkninger.

Overs.

Ønsker og beder derom, græder og tigger endog.
Er hun da ydig og ung? Ach nei! hun er gammel og hæslig,
Hvad kan fortrylle ham da? Jo! hendes Svindsot og Guld.

---

3. Ubevidst Antipathie.

Cajus jeg elsker dig ei; dog kan jeg ei sige dig Grunden;
Dette kun sige jeg kan: Cajus jeg elsker dig ei.

---

4. Det kiøbte Digt.

Paulus sig kiøber et Digt, og læser det op som sit eget

Sigende: hvad jeg har kiøbt, kalder
med Rette jeg mit.

---

5. Til Fabius.

Mig tilhøre de Vers, som du høit
oplæser for alle;
Men da du læser dem slet, blive de
dine min Ven!

---

6. Til Debitoren Sextus.

Dommeren beder om Guld, og Ad-
vocaten om Penge;
Derfor det bedre var, at du betalte
din Gield.

---

7. Den sørgende Gellia.

Er du alene, du ei begræder din
mistede Fader

Er du i Selskab, da flux flyder din
kunstlede Graad.
Den har ei virkelig Sorg, som ønsker
at roses af Andre;
Ene den Taare som randt useet af An-
dre, er sand.

---

8. Til Pontilianus.

Pontilian! er du vred, at jeg sendte
dig ei mine Digte?
Tilgiv, jeg frygtede, Ven! at jeg fik
dine igien.

---

9. Fælledskab.

Godser du har for dig selv, for dig
selv dine mægtige Skatte
Vaser af hvid Alabast; Bægre af Guld
for dig selv

Kaldre du har for dig selv af Italiens herligste Vine
Vel! men din Kone min Ven har dur tilfælleds med os.

---

10. Til Velor.

Stedse du ivrer imod Epigrammernes Længde i mit Værk;
Skriver dog ingen Selv; du gior dem kortere, Ven!

S. Meisling.

Sang.

(For det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab.)

Sildigt i Riddernes dæmrende Tider
Munken i Klosteret Krudtet opfandt.
Riflerne knaldede fra Fæstningens Sider,
Ridderen studsed og Borgeren vandt.
De stærke Kartover i drifstige Færd
Beskyttede Arnen mod Landser og
Sværd.

Huset laae trygt bag de rygende
Volde,
Fienden med Skræk og med Nederlag
veeg.
Fredens Indvaaner kan Dysten udholde,
Uden at gaae i den fægtende Leeg.

Ei længer han skialv for den hielmdækte Mand,
Selvstændig han blev, og han grundede en Stand.

Mangen en Seier har Borgeren vundet,
Værdig at staae i Bedrifternes Rad:
Florens, Venedig og Genua grundede
Al deres Hæder og Magt paa en Stad.
Den mægtige Hanse forbunden og kiæk
Var Flodernes Dronning og Havenes Skræk.

Mellem Bedrifternes glimrende Stæder
Nævner og Fama dit hellige Navn!
Dig, som den baltiske Skumbølge væder,
Nordens ædelste Steen; Kiøbenhavn!
Thi Danmark blev reddet ved Borgernes Blod,

Og Stormgaden vidner om Fædrenes Mod.

Glade vi hædre den sigtende Riffel,
Klinke til Riflernes jublende Fest.
Saga skal tegne med straalende Griffel
Hver som for Danmark blev Valhallas Gjest.
I Freden vi øves med broderlig Lyst,
I Krigen vi træffe det fiendtlige Bryst.

Oehlenschläger.

Apol og Melpomene.

(Prolog til Stærkodder.)

Apol.

Du som et Mynster frem vil stille
Den Mand, som slog for Guld sin Drot?
Jeg gyser ved hans Minde blot,
Du tvinger Taaren til at trille!
Medlidenhed afpræsser du,
Selv med den blodigfæle Scene;
Hvordan, min Syster Melpomene,
Forstaaer jeg din Begeistring nu?

Melpomene.

Jeg viser i en Kæmpe stor
Hvad der mon røre hvert et Hierte:
Forsoningen som Himlen lærte

Til Glæde for den faldne Jord!
Ei Melpomene kæmped vild
Mod Dyd som Hedningers Gudinde,
Og mindre nu skal Taaren rinde
For ud at slukke Vestas Ild!

Apol.

Der er jo vakkre Helte nok,
Som ej Misgierninger besmitter!
Hvi pryder du med Kunstens Flitter
En utaknemlig Marmorblok?
Fortiene da vel de, som vandre
I brødeløs Ufkyldighed,
At deres Grave trædes ned,
Og skal de vige for de Andre?

Melpomene.

Held den, som vandred gjennem Livet,
Blandt de Udvalgte Sjældnes Tal!
Hans Gravhøi ikke trædes skal,
Ham Salighedens Krands blev givet.
Urania ham Glæder spaaer,
Hun skal ham høit et Tempel bygge —

Men der maa være Lys og Skygge,
Hvor Melpomene Harpen slaaer.

Thi kun i denne Taagedunst,
Som stormende med Lyset kæmper,
Som enten dæmpes eller dæmper,
Kun derudi bestaaer min Kunst!
Middagens Sol er mig for heed,
Med Natten hver en Farve viger:
Men skiøn er Solen naar den stiger,
Og yndig naar den daler ned!

Apol.

Saa lad ham da sin Herre slaae!
Men ei for Guld!

Melpomene.

Og hvorfor ynder
Du ej det Træk?

Apol.

Kan lave Synder
Med høi og sjælden Kraft bestaae?

Melpomene.

Gi til den samme Tid og Stund!
Men at en Niding Helt er blevet,
Det har mig Klio foreskrevet:
Spørg hendes gamle Saxo kun!

Skal Virkelighed glimre meer
End Fantasi? Tør Melpomene
Gi forestille dig en Scene,
Som du paa Tidens Tavle seer?
Han slog ihjel for Guld sin Ven,
Og blev en Helt! Samvittigheden
Drog ud sit blanke Sværd af Skeden,
Og drev ham til Forsoningen.

Var Synden ikke lav, kun stor,
Den havde svøgt hans Vildskab kuet,
Vi havde ham ei siden skuet
Som en Stærkodder for sit Nor!
Men reent forladt af Baldur, Frei,
Han svimlede paa Helveds Kanter —
Da blinkte Himlens Diamanter,
Og viste ham sin Redningsvei!

Hans Synd staaer her i dunkle Skiul,
Knap kan Du den med Øiet følge,
Den staaer kun hid sin stærke Bølge,
For om at drive Daadens Hjul.
Jeg viser intet Jordskiælv nu;
Men Asken kun paa Kratrets Bæger,
Hvormed den sidste Straale leger.

Apol Comfavner hende.
End er min elskte Syster Du!

Oehlenschläger.

Til min gode Fader
den 24de April.

En Vandringsmand utrættet gjennemiler
Sin Vei til Maalet, gjennem golde Ørk
Og over Klippetinder; ej han hviler,
Om Himlen end er skyebedækket, mørk,
Før han har naaet til Skovens tætte Bue,
Som matte Blik kan i det Fjerne skue.

Han kommer did, da Middags-Solen brænder;
I kjøle Skygge leirer han sig nu,
Og Øjet rolig han tilbagevender,
Og kommer glad hvert mosomt Sted ihu;
Det lysegrønne Løv hans Blik husvaler,
Og Haabets Ord det til hans Hjerte taler.

Han skuer fremad, herligen tilsmiler
Ved Skovens Ende ham hans Vandrings Maal;
Og styrket, qvæget, modig han fremiler,
Til Kraft blev nu hvad før var stille Taal:
Han seer sin Løn, han mindes kun sin Møje,
For Nydelsen af Lønnen at forhøje.

Er denne Vandringsgang ej Livets Billed?
Skjøndt med usikker Haand jeg Pensten tog,
Og ej maaskee i rette Syns-Punct stilled
Hvad dog saa klart forbi mit Øie drog.
Dog, elskte Fader! kan Du mulig finde
I ringe Krands, en smilende Kjerminde.

Held den, som Livets Ørk har gjennemvanket,

Og som med Taal dets Klippevej besteeg
Hvis Hjerte fromt af Haab og Tillid banked,
Naar Lyset bort for Uveirs Skyer veeg:
Som saaes i tætte Kreds Paulun at bygge,
Fandt Ly mod Storm, mod Middags-Solen Skygge.

Huuslivet er som Skovens grønne Bue,
Som taler Haabets trøsterige Ord,
Hvorfra vi rolig kan tilbageskue,
Og fremad, langt henover denne Jord:
Erindrings Blomst til Haabets Løv vi binde,
Og ordne dem, og Mythens Mening finde.

Og klart, og herligt i det Fjerne straa-
ler

Vor Vandrings store Maal, vort rette Hjem,
Hvis hele Glands vort Øje end ej taaler,
Mod hvilket modigt vi dog stræbe frem,
Fra hvilket Dødens Engel skal optrække
Det mystiske, det underfulde Dække. —

Tilgiv, o Fader! at min Lyras Toner
Fast for alvorlig paa en Festdag klang,
Men uvilkaarlig som fra fjerne Zoner
Opstiger i mit Hjerte hver en Sang,
Og ubevidst fra Strængene gjenklinger
Hvad Fantasien for mit Øje bringer.

Som Fuglen qviddrer glad i Træets Skygge,
Saa hylder dig Din Kreds med konstfri Røst!
End længe blandt os Dit Pauluun du bygge;

Og Helbred blidt bekrandse Livets Høst;
Og Fortid, Fremtid huldt Dit Blik hu-
svale;
I venlig Samklang til Dit Hjerte tale.

Louise H***

Luise la Valiere i Klosteret Chaillot.

(Dramatisk Cantate efter D'Avrigny *).

Recitativ.

Dagmoders første Straale falder
med Purpursmiil paa dette Strænghedssted,

---

*) Nærværende Cantate, der var udsat som Text ved det franske Instituts Musikkonkurs d. A. forekom mig saa interessant, at jeg fristedes at fordanske den i samme Form, dog uden at binde mig til Stavelsemaalet. Til Emnets Oplysning troer jeg det ufornødent at tilføie Noget, da denne Frankrigs Dyveke, var det end blot fra den for ikke længe siden oversatte Roman, med

Den huldе Søvn, ak! som forgiæves jeg
paakalder,
End paa forgrædte Øie ei steeg ned;
O sørgelige Nat! dog mindre sørgelig,
End Sorgensdag, som følger dig.
Jeg min Monarks, min Ludvigs Ømhed
sveeg!
Jeg ham har kundet flye! flye hine Stæ-
der,
Hvor hans Nærværelse fremtryller Glæ-
der!
Jeg ham ei meer skal see! Alt, hvad
jeg elsker, jeg
For evig da forlader og forsager.

Jeg! ham ei mere see! hvad siger jeg!
Mig til min Lykke Kiærlighed bedrager:
End i dets Tryllespeil han mig for Øie
staaer,

Føie kan antages at være almeenbe-
kjendt.

Som jeg ham henrykt saae, tilbad i Gaar,
Hvor alle Hierter flyve ham imøde,
Stolt, om, i majestætisk Ydighed.
Kun for indtagende! — Luise! kiænd din Brøde!
Slig Uro ængster dig paa et indviet Sted,
Du tyede hid at søge Hiertets Fred,
Ak og end her du føler det at gløde.

Aria.

Stig med din Tryllekalk fra Himlen ned,
Den fromme Uskylds elskelige Fred!
Mod overmægtig Troldoms Qvaler
Kun du det syge Bryst husvaler. —
Tys! til den Braa, hvor jeg hensørger mig i Lon,
Opstige fromme, Himmelbrudes Stemmer.
Ak!! hvi mit pinte Hierte ei fornemmer
Et Glimt af deres Fred saa blid, saa reen, saa skion?

Recitativ.

Forøget Straaleglands Omegnen nu forgylder;
Til elskte Mages Lyst med ømme Qvad
Den aarle Sanger Luften fylder;
Hver Skabning livnes, elsker, og er glad.
Og jeg! forgiæves jeg randsager vide Slette —
Ak! intet øiner jeg, der kan min Kummer lette.
Naar jeg henstrømmer her i Graad, ak, mon da du!
For hvem saa mange bittre Taarer rinde,
Mig og min Smerte kommer end ihu?
En anden vil hans Hierte vinde;
Ak ham omhvirvler Glæden, stedse ny;
Der glemmes snart sorgfulde Valiere!
Der hisset stiger Støvet høit i Sky: —
Mit Hierte banker! Gud! hvad kan det være?

Nu Buldret af en Karm jeg troer at høre
Nu daarer Hestes Fodslag lettro Øre!
Tys! Lyden tager til! o! hvor jeg bæver!
Snart Haab, snart Frygt bespændte Hierte hæver!
O! o det — det er ham, jeg kiender Farverne *)
Snart, snart skal jeg ham selv i al sin Skionhed see;
Du kommer hid! ak til din ømme Elskerinde;
End eengang da af Fryd, skal hendes Taarer rinde.

Aria.

Han kommer; neppe kan jeg aande!
O Overgang til Fryd fra Vaande!
O ubeskrivelige Lyst!

---

*) Hvad vi nu kalde Livreer.

O Ild, som strømmed i mit Bryst!
Alt hører jeg den elskte Røst! —
O neppe jeg min Fryd kan bære! —
O men naar snart, o Valiere!
Du synke skal til Ludvigs Bryst! —
O Overgang til Fryd fra Vaande,
Han kommer! neppe kan jeg aande——
Forunderlige Himmellyst
Dræb mig! — blot ei ved Ludvigs Bryst.

K. L. Rahbek.

Borgersamfundet.

En Tale 1807.

Med Ærefrygt, men ogsaa tillidsfuld
Fremtræder Borgersindets glade Tolk.
Thi taler han i hver en Hæderskreds
Ei overalt til ædle, danske Hjerter?
Og læser han i hvert et Aasyn ei
Høimodig Stolthed af at være Dansk?
Ja, Kreds af Dannemænd og Danne-
qvinder,
Kun Uhæld ene traf vort Fædreland;
Men aldrig, aldrig har Vanære vovet
At ramme Danmarks Sletter, Norges
Fjelde;
Vel ruller Krigens tunge Torden langt
Hen over os fra Vardøehuus til Elben;
Men overalt, hvor Borgeraandens
Præst,
Og Brødres Sendebud heniler, seer

Han trygge Stade, som i Fredens Skjød,
Og Agre, hvor det bedre Guld os modnes,
Og Enge, hvor de fede Hjorde qvæges,
Og Skove, der, ved Gerners Aand omskabte,
Alt efter Havets Herredømme længes.
Og I, som Krigens Lynild har forskaanet,
Vil I ei gjerne mindes Eders Brødre?
Tør jeg med Flammer male Bretlands Helved
Omkring vor Hovedstad? Afgrundens Hær,
Hvis Ildsvælg uden Tal i trende Døgne
Udbredte Rædsel, Flugt, og Saar, og Død?
End hører jeg i Luften Slanger hvine;
Mod faste Muur dødsvangre Bomber dundre;
Og Huse styrte, Flammer knittre, Trommer hvirvle,

Afmagten stønne, Skrækken skrige, Døden kun
Alene tie. — End seer jeg Natten lys
Ved tusind Drager, som med Flammevinger
Kometens Hale gjennem Skyen slæbe:
End skuer jeg et Hav af vilde Luer
Omfavne Nordens første Kæmpetaarn;
Jeg skuer Kaabertagets Lavastrømme,
Og Vandets høie Buer, Kraftens Hjelp,
De Danskes Mod i Kamp med Helvedrædsler,
Indtil de Stjernehøie Kroner vakle,
Og Kiæmpen styrter ned i Mulm og Gruus.
Jeg seer Ildhavet bølge gjennem Staden,
Seer værgeløse Børn og Qvinder flygte,
Afmægtig Olding døe af Skræk og Angest,
Og Barnet knust i døde Moders Favn! —
Hvor leed paa Jorden et uskyldigt Folk,
Hvad Kongestaden leed? Ruiner minde
Os overalt om Bretlands Skjændselsdaad.

Vel ofrer Borgersindet nu, som før
Paa Fædrelandets Alter rundeligt.
Men ak! saa mangen Skat, der tabtes, kan
Os aldrig meer erstattes. Her begræder
En huuslig Kreds sin tabte Fader; hist
Sit tabte Haab, den dræbte, kjække Søn.
Den Lærde savner, hvad et halvt Aarhundred
Ved Aand og Flid og Granskning havde skabt;
Den Arme sin Velgjører, Haab, og Næring;
Den Rige tidt en Krands af ædle Glæder;
Og ak! (min bittre Taare tolke her
Hvert Hjertes dybe Saar!) — vort Fædreland
Sin Pryd, sin Kraft, sit Danaverk, sin Flaade! —
Og hvad kan ene trøste Dannemænd?
O! skuer op til Thronens rene Glands!
Thi Fædrelandets Sjel, vor Fremtids Haab,

Vor Konge nævnes kun med Ærefrygt
Fra Pol til Pol, i Borgen som i Hytten.
O! siger Alle, har han nogensinde
Fortjent et Overfald som Albions?
Fortient en lønlig, lumsk og voldsom Fiende?
Hans Blik er aabent, fast og tro hans Løfte,
Og al hans Daad oprigtig, som hans Ord.
O! lader ham ei savne, hvad alene
Kan værne trindt om vidt udstrakte Kyster!
Frivillig yde hver sit Guld, sin Flid,
Sin Ungdoms Ild, sin Manddoms Kraft, sit Liv!
Vort Danmarks Ege, Norges Graner, ile
Til Holmens Helligdom, hvor Gerners Kunst,
Udødelig, som han, end eier Sønner,
Der skabe Tordenborge, Havets Styrke,
At hevne dets saa længe tabte Friheds!

Uovervindeligt er Nordens Folk,
Naar hver en Borger føler sig begeistret,
Som fjerde Christian, Juul, og
Tordenskiold.
O! lader os med enig Kraft og Mod
Omhegne Fredriks klippefaste Throne:
Og Danmarks blomsterfulde Slette byde
Hver Dannemand en evig Hæderskrands,
Som Norges Field en evig Bautasteen!

Sander.

Ynglingens Uroe.

Barnlige Dage saa milde,
Da var jeg munter og froe!
Ynglinge-Dage, saa vilde;
Ak! I har rovet min Roe.

Da var mit Hiærte saa stille,
Uden de voldsomme Slag;
Taarer nu ængsteligt trille
Selv paa min herligste Dag.

Sad jeg i Vaar ved en Kilde,
Rolig, som den, var min Siæl;
Raser nu Stormen saa vilde,
Da er først Hiertet saa vel.

Hen over Bølgernes Flade
Tit jeg i Sommeren gleed;

Sprang da de Fiske saa glade,
Da var mit Hierte det med.

Seer jeg nu fremmede Snække
Stævne ad Bølgerne hen,
Længselfuld Uro den vækker
Ak! til at drage med den!

Splitted de høstlige Vinde
Løvet i Skovenes Lye,
Saae jeg det rolig at svinde
Længtes kun efter de Nye.

Seer jeg nu Fuglen at drage
Hen imod Syd udi Høst,
Og jeg maa blive tilbage,
Slaaer det saa tungt i mit Bryst.

Vinterens rædsomme Dage,
Dengang I skrækked' mig ei,
Ach, men nu toner min Klage,
Stormer det koldt paa min Vei.

Herlige rolige Dage,
Da jeg var munter og fro!
Kommer I aldrig tilbage?
Hjerte, naar finder du Ro?

S. Meisling.

Phantasus.

En Yngling kiender jeg, han er saa skion,
Og høit sig hæver Pandens hvalte Bue;
Streng i hans Blik, som Kampens vilde Søn,
Staaer i forklaret Glands en herlig Lue.
I Vinden tumle sig de sorte Haar,
Som dække bølgende de skiulte Vinger,
Hvormed han svæver, naar paa Jord han gaaer,
Hvormed han atter sig mod Himlen svinger.

Let svæver han, en Salamanderaand
Med Ildnatur, hen i det Skabtes Riger;
Men aldrig rolig, uden jordisk Baand,
Han snart mod Himlen, snart mod Jorden higer.

Naar han er født, har endnu ingen sagt,
Ei hvem der satte ham i disse Egne;
Men evig, som Naturen, er hans Magt;
Thi han var altid til, og allevegne.

Da Almagts Skaberbud et virksomt Liv
Lod frem af Intets Skiød sig kraftigt trænge,
Da førstegang fik Ynglingen sit Bliv,
Og boltred sig paa Jordens friske Enge.
Med Jordens første Væsen er han fød,
Og tændte i hans Siæl en evig Lue;
Først naar det sidste Menneske er død
Han stiger atter op til Himlens Bue.

Han lever overalt paa denne Jord
Og virker kraftigt under alle Zoner;
Dog helst i Sydens Rosenlund han boer,
I Jordens Eviggrønt, blandt Harpetoner.
Der hopper han saa glad, med barnligt Sind,

Naar Hyrden hviler ved sin elskte Pige;
Hans Aande kjøler dem i Vaarens Vind,
Og sælsom Fryd i begges Hierter stige.

Tit staaer han dog ved Nordens Klippeborg,
Mens Sneen styrter fra de trætte Vinger;
Da lyder Skialdesang om Fortids Sorg;
Om Kiæmpers Fald, mens Sværd og Skiolde klinger:
Men mørk, som Himlen, er dog Bardens Sang,
Hver Rose dør i Sneens hvide Dynger;
I Qvadet selv gienrunger Skioldets Klang,
Og Hiertet bæver, naar den Gamle synger.

Med ham vi leve i de svundne Aar,
Paa alle Tider og i alle Riger;
Og i fornyet Glands hver Idræt staaer,

Thi høit paa Tidens Top ved ham vi
stiger.
Selv i den vilde Ørk foruden Spor,
Hvor intet Væsen kom, kan han os føre;
Han aabner os selv Skiæbnens lukte
Bog,
Og Verdens store Hiul, ved ham, vi
høre.

Han er til hver en Stund Forlabtes
Ven,
Og trøster Hiertet, naar en Taare rin-
der;
Han leder os fra Sorg og Kummer hen
Hvor mobløst Sind sin tabte Glæde
finder.
Ved ham vi skue bort fra Verdens Nød
Mod Himlens Bue over Jordens Grave;
Og ahne herligt Liv selv i vor Død,
En Blomstervaar i Evighedens Have.

S. Meisling.

Vinterdagen eller Livets Gang.

Nys jeg eensom gik omkring,
Tænkte paa saa mange Ting,
Giennem hvide Vinter-Dale
Hvor Naturen laae i Dvale,
Mens i stille Middagsstund
Lærken sad i nøgne Lund,
Og paa Sneens hvide Klæde
Dvad om Livets korte Glæde.

Hiertet, kun saa sielden fro,
Søgte hos Naturen Roe;
Thi ved hendes Moderhierte
Mangen Dval jeg glemme lærte.
Ach! men nu jeg sorgfuld saae,
At hun dybt i Graven laae;
Medens hen ad frosne Vange
Stormen hylte Dødningsange.

„Endes saa det Skionnes Liv?
„Knuses Egen som et Siv?
„Undres du, at Roser blegne,
„Naar Naturen selv maa segne?
„Arme Yngling! kun et Kryb
„Udi Evighedens Dyb!
„Klager du, at du maa lide,
„Naar du seer din Moders Qvide?"

Ingen svarte mine Ord:
Vildere kun Stormen foer;
Mælte, at den havde vunden,
At det Skionne var forsvunden. —
Pludselig en Stemme lød:
„Skiælv ei ved Naturens Død!
„Roser spirer frem af — Grave!
„Over dem er — Himlens Have!"

Og en Kiæmpe pludselig
For mit Blik fremstilte sig.
„Mange Secler har jeg levet"
Stod der i hans Pande skrevet;

„Jeg forskaffer Alting Liv!
„Jeg berøver Alting Liv.
„Snart som stor, og snart som liden
„Virker jeg, og hedder — Tiden."

„Roser spreder jeg paa Jord;
„Tornen frem af disse groer;
„Men naar I ved denne blode,
„Troer ei det er Tidens Brode.
„Tornen kun gior Rosen rød,
„Taarer kun gior Glæden sød;
„Og paa Dagens Sorg og Kummer
„Skiænker Natten herligst Slummer.

„Ogsaa her af Jordens Blund
„Spirer mangen herlig Stund,
„Naar fra Himlen Vaaren stiger,
„Ogden vilde Vinter viger.
„Som Naturens, er dit Liv,
„Og Enhvers, som skiænktes Liv:
„Morke Timer, lyse Dage,
„Ene Vexel kan behage.

„Hæv til mig din svage Aand;
„Lad dig lede ved min Haand,
„Tænk paa dine sundne Dage,
„Paa den Tid, du har tilbage!
„Sorgen slaaer sin gustne Arm
„Trindt om Glædens fulde Barm:
„Denne Lod blev Alle givet,
„Det er Alles Gang i Livet.

S. Meisling.

Knud Lavard.

(Fragment, skrevet 1804).

Første Akt.

Henrik Skatelers Gaard.

(Aften. En gothisk Sal med Lampe under Loftet).

Henrik Skateler. Ubbe.

Henrik.

Velkommen Ven! Velkommen Ubbe! Tak
Fordi I dog vil gieste mig engang!
Men hvorfor kommer I som Nicodemus
Om Natten?

Ubbe.

Undskyld mig min, ærlig Herre!
Ja saadan er det naar man bliver gammel;
Før veed I fløy jeg, som en Vind, til Hest;
Dertil var Reisen denne Gang indrettet:

Men Alderdommen lærer Folk gaae sagte.
Derfor jeg kom saa sildig, gior nu her
Slet ingen Lave for min Skyld, nok I
veed
Jeg nyder aldrig Aftensmad.

Henrik (trykker hans Haand).

Saa kom I
Dog engang før Jer Død at see min Lykke.

Ubbe.

Ja, kiære Herre, jeg er gierne der,
Hvor der er Lystighed og Fryd paa Færde,
Og her — her er jo Lystighed fuldt op.

Henrik.

Ja Ubbe! Jeg er givt! I veed det dog?
I har dog seet min Hustrue?

Ubbe.

Endnu ei.

Henrik.

Hvad? Ikke seet min Hustrue? Ingierd ei?

Ubbe.

Nei! Ikke det jeg veed, min ærlig Herre!

Henrik.

Sneehvide! Gamle Fistap! Har da
Riimfrost

Fra Haaret trængt saa dybt til Eders
Hierte,
At ingen Soel det mægter varme meer?
Er Eders Øre, liig en Kobbersmeds
Saalænge døvet af de barske Skrald,
At ei det høre kan en Qvindes Roes,
Skiøn som vor Frue hist i Riberkirke?
Ha? Eller skiuler I bag denne Kulde
En dolget Længsel gamle Graaskieg?
Hvad?
En Attraae hvorfor eders Aar sig skam-
me?

Ubbe.

Den Tid da jeg var med er længst forbi;
Nu fryder jeg mig ved de Unges Fryd.
Hvor længe er I gift, min ærlig Herre?

Henrik.

Tre Maaneder, min Ven! som svandt saa
sødt,
At skiøndt de ligesom løb mere hurtig
End ellers Dage kan, og altsaa stial
Af Tiden bort imellem mig og Graven,
Dog tyktes mig de bedste i mit Liv.
Men ret oprigtig talt — hvad siger man

Nu rundt i Landet om mit Giftermaal?
Thi uden tvivl har det dog Opsigt giort,
At denne skionne Viv er blevet min?
Hvad? Svar mig! Svar!

Ubbe.

Stor Opsigt! kiære Herre!
Man undres over at en Mand, som halter
Saa mærkeligt som I, at han har haltet
Sig en saa deilig Brud til, som Frue Ingierd.

Henrik.

Forbandet være al Misundelse!
Bagtale, Nid, og hvad det Utøi hedder!
Jeg halte? Løgn! Bagtalelse og Løgn.

Ubbe.

Man mener: Var I ei en Kongeson,
Saa var vel dette Bryllup aldrig skeet,
Men slig en Byrd har giort Jer Benet lige.

Henrik.

Jeg hinker lidt; men halte det er Løgn.
Og det er Vane meer end ret Naturfeil;

Og naar jeg husker det, (som dog er sielden)
Saa mærkes selv ei Hinken i min Gang.
Forresten haaber jeg, at alle Ridd're
Mig kiender som en Mand, der godt forstaaer
At bruge Sværd og Øxe, Spyd og Daggert.
Mit høire Laar, skiønt kaldet Skadelaar,
Kan klemme Gangeren, saa flux den glemmer
At sparke overgiven Jorden op.
Min Fiende haaber jeg har altid lært,
At jeg var aldrig god at nappes med. —
Hvad mere Skiønhed fordres af en Mand?

Ubbe.

Slet ingen, kiere Herre! Og I feller
Ifald I troer at det er mine Ord.
I sporger mig, jeg svarer ligefrem.
Men maa man ikke see den skiønne Hustrue?
Dog det er silde, jeg er kommen silde;

Tilgiv mig, jeg blev opholdt; nu til
Giengield
Jeg holder Eder op, som ei er billigt,
Thi unge Ægtefolk vil snart tilsengs.
Lad en af Eders Svenne vise mig
Et Sovekammer, gaae I saa med Gud!
I Morgen er der Tid nok til at hilse.

Henrik.

Nei kiere Herre! det er ei saa silde,
At Ingierd jo kan sige Henriks Ven,
Hans gamle Ven, saa skiels hans Foster-
fader
God Aften! (kalder paa en Svend.)
Alf! Gak til min Hustrue! Sig
En gammel Ven, Herr Ubbe (hun har hørt
Mig ofte tale om ham) han er kommen,
Men træt af Reisen vil han ei tilsengs,
Før han har hende sagt god Aften.
Skynd dig.

Svenden gaaer.

Ubbe.

I gior for meget af det, kiere Herre!

Henrik.

Hør! da vi dog er ene, sig mig da

En Ting, som længe har lagt mig paa
Hiertet,
Som nager mig, som la'er mig ingen
Roe:
En Tornekrone i min Rosenkrone.

Ubbe.

Ifald jeg kan, min ærlig Herre, gierne!

Henrik.

Vi talde om —at halte nys — Jeg
veed
At ei jeg halter — det er raaddent
Snak,
Bagvaskelse som ingensteds har hiemme
Og siger ingenting; thi er det Løgn
Giendriver Tingen jo sig selv, saa er
Der Syn for Sagen jo. Er det ei
sandt?

Ubbe.

Heel sandt Herr Henrik! det er ganske
sandt.

Henrik.

Men — hvad jeg ønsked nu af Eder
vide —
I er min Ven! en gammel ærlig Kiempe,

Som farer ei med Smiger eller Tant.
Siig mig, reent ud, forstaaer sig, om —
den Hinken,
Det eiendommelige Sving til Siden,
Om det er mærkeligt just mærkeligt?

Ubbe.

Naar I staaer stille, mærker man fast
intet.

Henrik.

Men naar jeg gaaer?

Ubbe.

Ja Herre, naar I gaaer,
Det er en anden Sag, saa hinker I —
(fatter sig)
Vel sagtens lidt; men hvad vil det da
sige?
I sagde selv —

Henrik.

Seer I! Skiondt vel jeg veed
At Ingierd har mig kier, ja saare kier!
Og ikke troer jeg Luften lod sig skille
Fra Jorden med sit blide Favnetag
Meer vanskeligt end Ingierd fra sin Hus-
bond; —

Men Qvindfolk er dog Qvindfolk, seer
I vel —
Og under al min Hustrues varme El-
skov,
Saasnart jeg seer paa det fordømte
Been,
Saa isner jeg, og tænker ved mig
selv: —
Ak! I kan sagtens vide hvad jeg tænker.

Ubbe.

I tænker vel, at dette Been skal give
Jer Elskov Been at gaae paa. Kiere
Herre!
Lad slige Griller fare; bort med sligt!

Svenden

(kommer hurtig tilbage med en Perga-
mentsrulle i Haand)
Frue Ingierd er ei paa sit Kammer.
Vinduet
Stod aabent, og en Stige giort af
Tougvark
Fast knyttet rundt om Posten længer
ned.
Et Lys paa Bordet staaer, og dette Brev

Laae sammenrullet der til Eder, Herre!

Kammerfruen

(kommer grædende og vrider sine Hænder)
Ak, strenge Herre! Ak Jesu Maria!
Min gode Frue, ak! hun er alt borte.
Bortflygtet — gode Gud — det fromme Barn —
Jeg kom at klæde hende af — I veed
Det er min Pligt — og meer, det er min Glæde —
Jeg bied hende op — jeg — hendes Amme —
Mig —

Henrik.

Qvinde gaae! Gaae Svend! Ha følger mig
Til Kamret hen — ha bi — først lad mig læse!

Ubbe.

Min fromme Herre! Ebers Line rulle
Forfærdeligt; hør dog —

Henrik.

Tie! lad mig læse!

„Til ærlig og velbyrdig Mand Herr Henrik Svendssøn. I kan ikke fortænke Lige i, kiere Herre at det søger Lige. Ligesaa lidet Eders gode Husfrue, saa godt som tvungen til Eder, at hun søger en anden og mere elsket Husbonde. At I ikke er hendes Lige, da I overalt slet ikke Lige er, drister I Eder vel ikke til at nægte. Trøst Eder ved at Eders Hustrue er i gode Hænder, hos en Mand af saa fornemme Byrd som Eders. Ja vel saa god. (Henrik staaer længe spændt hensunken i sig selv, endelig drager han taus sit Sværd og rækker det ud med stirrende Blik).

Ubbe.

Kom dog til Mælet, kiere Herre! Stoel Paa Eders Mænd, paa mig, paa alle Venner!

Vel er jeg stiv, men sidder jeg i Sadlen, Og er først Sværdet draget, hugger jeg Saa godt som nogen paa Forræderne. Hvem har I mistænkt! Svar dog kiere Herre.

Henrik (bryder løs):

Ha det er Knud! Det er den stolte Knud!
Han har mig skiendet. Men ved Himlens Gud!
Jeg træffer ham. Det bliver et farligt Stevne!
Er jeg en Kongeson, jeg skal mig hævne.
Troelose Viv! — Dog bort med Sorg og Klage!
Op mine Mænd! vi vil i Leding drage,
Nedslaae Forræderne brat for vor Fod;
En saadan Plet afvaskes kun med Blod.
Først rundtomkring, for hende op at lede!
Lad Eders Bryst besieles af min Vrede!
Før næste Aften farver Himlen rød,
Skal Jorden farves rød ved Lavards Død!

Udbe.

Men hvoraf veed I det er ham, min Ven?

Henrik.

Jeg saae hans Elskov skiondt han skiul-
te den.
Da sidste Fest Kong Magnus fik sin
Krone,
Du skulde seet ham gaae for Kongens
Throne
Hovmodig langsom stolt i Salen ind,
Indhyllet i de tydske Skarlagskind.
Da saae jeg hende mildt for ham sig
boie,
Og Ilden vorte i hans frække Øie:
Jeg spurgte ham i Harm: hvad gavner
dig
Slig qvindebræmmet Flitterdragt i Krig?
Han svarte stolt, med Blussen paa sin
Kind:
Det samme, Ven! som dine Faareskind.
Da svor jeg ham alt Døden; nu for-
skynder
Jeg ham den lydt; han paa mit Gla-
vind skynder.
Vellystige Forræder! Hykler! du

Dyrt bøde skal for din Misgierning nu!
Op mine Mænd! Kan jeg paa Eder lide?

Svenden.

Vi viger ei en Fodbred fra din Side.

Tyk Skov.

Axel, Biørn, Regner og flere Svende sidde om en Kulild.

Biørn.

Det begynder ordentlig at blive koldt hen ad Efteraaret allerede, og Løvet er dog endnu ikke ret faldet af Træerne.

Regner.

Det er nær Midnat. Vi maae snart kunne vente ham. Axel! hvi sidder Du der, og stirrer saa tankefuld? hvad tænker Du paa?

Axel.

Ved det jeg saa kort har tient Hertug Harald, kommer det mig for, som jeg ikke hørte til Eders Flok. De gamle Eventyr om Røvere i Skoven

leve op igien, i det jeg sidder og betragter Jer i den stormfulde Høstnat, om denne Kul-Id. See, hvor Maanen af og til titter ned igiennem de mørke Skyer!

Regner.

Naa! hvad siger Du om vort Liv?

Axel.

Jeg troer vist, at det er det egentlige Liv, som vor Herre vilde have os Mennesker til. Jeg har al min Tid havt stor Respekt for Ulve og Bierne, der løbe om efter Godtbefindende i den vilde Skov, og slaae Kloe i disse sagtmodige Lam og Faar, der søge til Stalden. Det kalder jeg at forslaae Tiden, og faae noget at leve af.

Skalk.

Du er min Mand! Man hører strax Du har havt din Børnelærdom hos en Klerk. Du bilægger dine Ord! Jeg har tusinde Gange slaaet Kloe i disse Faar og Lam, som du kalder dem,

uden ret at kunne giøre mig den Ting tydelig.

Axel.

Men da Hr. Harald dog endnu ikke kommer, saa sig mig, Regner! hvordan det dog egentlig er fat med ham, og hvad han har for i Nat? thi det er dog ærgerligt at løbe saadan bag efter, som en Tiærebøtte paa en Vogn, uden at vide enten ud eller ind.

Regner.

Du veed dog saameget, at vor gode Herre, Hr. Harald Eriksøn — har engang siddet paa den danske Throne og ført Septeret, medens hans Fader den fromme Erik Eiegod forlod sit Rige, og reiste ned for at kysse Pavens Fod?

Axel.

Ja det veed jeg.

Regner.

Der gjorde han sig nu strax forhadt af Klerkene og Bønderne: af de første, fordi han ikke brød sig meget om at

gaae i Otteſaug og ſynge og ſkrifte, og af de andre, fordi han tog dem deres ſmukke Huſtruer og Døttre bort.

Axel.

Derover kaſtede de Had paa ham? Mig ſynes de maatte have takket Gud til, at en ſaa velbyrdig og drabelig Herre forædlede Arten.

Regner.

Klerkerne ere ham iſær paa Halſen. Man mumlede om, han i Hiertet er mere hengiven til den gamle afgudiſke Troe; jeg kiender ham, og veed, at man giør ham Uret; thi han er ikke hengiven til nogen Troe i Verden. Rigtig nok lider han bedre den gamle, fordi den tillod et mere frit og lyſteligt Levnet. Diſſe Kronragede Munke er ham en Peſt.

Skalk.

Det er ogſaa nogen Bæſter. Jeg har dog undertiden af Nysgierrighed gaaet i Meſſe; men ſkulde I troe, at jeg, uagtet al den Umage jeg giorde mig,

ikke var istand til at forstaae et Ord af hvad de sang.

Axel.

Ja det troer jeg nok! det kommer af det, at de synge Latin, Skalk! og det forstaaer Du ikke.

Skalk.

Hvorfor synger de det da, de Skaldepander?

Regner.

Da nu Kong Erik var død paa Cypern, og havde faaet Jorden reent af med at kaste op, thi før, fortæller man, vilde den ingen Liig lide i sine Indvolde, saa blev endelig hans Broder Niels Konge. Og seer Du, nu er der slet intet Haab om, at Hr. Harald nogentid skulde komme paa Thronen igien. Thi hans Broder Knud er en mægtig Hertug i Slesvig, og vel lidt overalt. Desuden har Kong Niels selv en Søn, Magnus, som allerede er valgt til Konge i Sverrig. Nu seer Du, da min

Husbond ikke længer maa holde Orden i Landet som Konge, hvortil hans Fødsel har bestemt ham, saa er han Konge paa sin egen Haand, og holder Uorden. Han har bygget sig et fast Slot ved Roskild, og nu er det hans Fornøielse, at skiermydsle vidt omkring baade til Lands og Vands. Kong Niels er for svag til at hindre ham; de raskeste Folk strømme til ham. Og saaledes lever vi nu saa lysteligt et Liv, som vi vel kan ønske os.

Axel.

Og hvad gior vi nu her i Nat?

Regner.

Den Borg, som Du saae i Aftenrøden, da vi reed hid i Skoven, tilhøre Henrik Skatteler, en Ridder, der halter saa stærkt, at naar man seer ham, saa troer man at han gaaer paa den venstre Arm og paa det venstre Been, og holder det høire Been og den høire Arm i Veiret, reent imod al christelig Skik og Sædvane. Til Straf vil vor

Husbond frastiele ham sin Hustrue, der er Skiønheden selv, bringe hende paa sit Slot, og leve med hende i alle Maader som en fuldkommen Ægtemand, der hverken halter paa Arme eller Been. Hende er han nu oppe at hente med Ebbe og Orm. Forstaaer du nu Tingen.

Axel.

Fuldkommen, og er det med hendes gode Villie?

Regner.

Det troer jeg ikke. Hun er dydig; men seer Du vi Almues Folk er ikke saa dumme, som man seer os an for. Og der stikker mere under. Det er ikke nok med det, at Hr. Harald bortrøver Henrik Skatteler sin Hustrue, men han slaaer to Fluer med eet Smæk. Han giør sin hellige Broder Hertug Knud mistænkt, som altid godt har kundet lide Ingierd, ligesom hun bam, at sige i al Ærbarhed. Henrik Skatteler har længe været nidkjær paa Knud. Nu har vor Husbond lavet alting saaledes, at

hans Mistanke maa falde til den Kant; saa er han sikker for alle Efterstræbelser, og har tillige den Gammen, at see disse tvende gode Mænd i Haaret sammen.

Axel.

En drabelig Herre er vor Husbond! det er unægteligt!

Skalk.

Og naar han er drukken, giver han os hvad vi bede om. Kort der er Fordeel ved at tiene ham paa alle muelige Maader.

Axel (tager et Bæger).

Hans Sundhed! Satan forunde ham et langt Liv!

Regner og Skalk.

Amen! —

(Herpaa skulde følge en Scene, hvor Harald kommer med Ingierd og nogle Riddersvende. Hun kaster sig i Knæe for ham, og anraaber ham at

give hende tilbage til hendes Husbond; men han er i sin vilde Kjerlighed døv mod hendes Bønner. Han fører hende bort, efter at han først har kastet en silkestrikket Handske fra sig, der har tilhørt Knud, for at mislede Henriks Mistvivl. Henrik kommer med sine Svende, finder Handsken, anseer det som en Udfordring: og Knud Lavards Undergang sværges.)

A. Ohlenschlæger.

Murer-Cantate

ved

St. Johannis Festen.

Chor.

Lovpriser Jehovas Alviisdom, og Magt!
Udbreder hans Godhed, hans Ære!
Med Stiernernes funklende Hære,
Med Østens mildstraalende Pragt!
Vord Lys! han velsignende bød,
Og Lyset frembrød.
Lovpriser Jehovas Alviisdom, og Magt!

Recitativ.

Til Arbeid! Brødre! vier Eders Arbeid
Til ham, som kaldte os til Lys og Sandhed!
For hvem den stierneklare Himmel

Er som en Hvælving til et Tempels
Forgaard,
Og Solens Middags Lys
Som Lampens Skin i Natten.

Hvo maaler Grændsen for hans Rige!
See, talte du al Skabningens Atomer,
Udsagde du ved Stemme deres Tal,
Du nævnede end ei en Punkt
Af Evighedens Svalg.
Hvo bygger ham et Tempel,
Ham den Uendelige!
Dog møde vi med sønlig Tillid
I dette Tempel for hans Aasyn;
Thi han er god mod os, han er vor
Fader.

Hellig, Hellig, Hellig er vor Gud,
Alt er opfyldt med hans Ære,
Rene vore Hierter være,
Dette er hans Bud.

Recitativ.

Flye langt fra dette Tempel
Du Lasters Træl!
Ei Herren slaaer med Jordenstraaler,
Han tugter ei med Jordens Plager:
Han sender dig den blege Angest!
Hist staaer dens fæle Billede,
Hør Slangesvøben hvidsler i dens Haand;
Den følger dig i gyldne Sale,
Indaander Gift i hver din Nydelse;
Den qvæler dig i Søvnens Skjød.
I fæle Drømme foregøgler dig
Opløsningen,
Og Ligdragt og den Kiste,
Hvori du sænkes skal i Gravens Svælg —
Du vaagner, stirrer vildt omkring.
See! Angest staaer her
Et blegt Phantom i Nattens Mulm;
Den vinker til Fortvivlelsen,
Hun nærmer sig,
Dødstimen vækker til Slag;
Den staaer — hun griber dig.
Ensom, og forladt
I Rædslers tause Nat

Dit Hierte raver, bæver —
Alt mattere det slaaer,
Dit Syn forgaaer;
Nu svinder Haab og Trøst;
Din Dommer i dit Bryst
Dit Regnskab kræver:
Vend om fra d rligt Selvbedrag,
End er det Dag!

Men du, som søger Lys og Sandhed,
Som viede dit Liv til Dyden,
Vær os velkommen! Templets Helligdom
Skal aabnes dig!
Hvad intet Diadem kan give,
Hvad ikke kiøbes for l Jordens Guld,
Skal vorde dig til Løn.
Den Evige, som giennemskuer Hiertet,
Skal signe dig, og give dig sin Fred.
En sønlig Tillid skal veilede dig
Paa Banen mod dit store Maal.
Og Haabet vise dig et Glimt
Af Herrens Herlighed, som venter dig;

Det straaler for dig i den store Dødens
Stund,
Som Morgenstiernen i den blege Dag-
skiær.

Choral.

Store Mester! til din Ære
Denne Høitid hellig være,
Skue i vore Hierter ned.
Hver som sig ved Lyset glæder,
Hver som dig i Aand tilbeder,
Sign, o Herre! med din Fred.

Giv os Mod, for Ret at stride,
Taalmod, naar vi Uret lide,
Vel og Vee er fra din Haand!
Hads og Tvedragts Mulm forsvinde,
Os til Lys og Held forbinde
Et ukrømtet Broderbaand!

Det er reen og salig Glæde
Dig at kjende, dig tilbede

I det Lys, du her os gav.
Det vor Salighed skal være
Dig at kjende, dig at ære
Hisset over Død og Grav.

T. Thaarup.

Aftensang

(efter Claudius).

See Maanen i det Dunkle!
De gyldne Stierner funkle,
Fra Engen Taagen hæver sig,
Sort Skoven staaer og tier;
Som Aftenphantasier
Henvifter Vinden underlig.

Hvor Verden dog er rolig!
Hvor huld og hvor fortrolig
I Dæmringen den svøber sig!
Ret som et stille Kammer,
Hvori al Dagens Jammer
Bortslumrer og forglemmer sig.

See Maanen med sin Bue!
Kun halv vi den kan skue

Og dog saa rund og skion den er;
Saa er vist meget hisset,
Som vi udlee, forvisset
Fordi vort Øie ei det seer.

Vi stakkels Dødelige!
Er saa forfængelige,
Og vide dog saa ganske lidt;
Luftslotte, bygt paa Dunster,
Er alle vore Kunster,
Fra Maalet komme vi kun vidt.

O! Gud, viis Du vort Øie
Din Frelse fra det Høie!
Forstanden er forfængelig;
O! lad os gaae hernede,
Os for dit Aasyn glæde,
Som fromme Børn, eenfoldelig!

B. S. Ingemann.

Fredsstifterne

(efter Gleim).

Naar vrede Helte
Til Kampen ile,
Kan Viin og Piger,
Som venlig smiler,
Formilde dem.
Og naar Tyranner
Om intet krige,
Og ødelægge
Det stakkels Rige
For Løiers Skyld;
Da skeer det ofte,
En yndig Pige
Og fulde Glasse
Dem kan forlige;
Derfor, Europa!
Om Du vil bygge
Dit Frieheds-Tempel

I Fredens Skygge;
Kan Viin og Elskov
Kun skjerme det.
Thi hvo kan vrebes,
Naar Pigen vinker?
Og hvo kan stride
Naar Vinen blinker
I fulde Glas?

Steenbloch.

Tvillingfesten

(den 28de October 1812).

Velkommen, Maria, vor Dronning, vor Fryd,
Du Landets alkierlige Moder!
Vor Fredriks Udkaarne, vor Kongeborgs Pryd!
Lyt venlig til Skialdenes Oder! :,:

De qvad om Din Fødsels den festlige Dag,
De qvad om Din glimrende Krone;
Og Bægrene klang ved Kartouernes Brag,
Mens Folket velsigned Din Throne; :,:

Som Dagmar og Dannebod priste de Dig,
Som Solen blandt Stiernernes Hære;

Thi sielden blandt sieldne, Dig selv ikkun lig,
Det var Du, det vilde Du være. :,:

At Viisdom er Fyrsternes skionneste Glands,
At Frosind alene er Lykke,
At smilende Dyder i Gratiedands
Kun flette det varigste Smykke, :,:

At Qvindelighed kun er Mændenes Løn,
At Huuslighed parret med Ynde
Alene hver Borg som hver Hytte gior skiøn,
Det saae vi Din Vandel forkynde. :,:

Som Rosen, med Morgenens Perler bestrød,
Den favreste Knop end forgylder,
Og nærer den Spæde med moderlig Glød,
Til Vaaren som Dronning den hylder, :,:

Saa straalte Dit Mønster, Maria,
og gav
Din Fredrik en lignende Datter,
Og Ætlingen, skjoldfast, elskværdig,
og brav,
En Mage, som Intet eestatter. :,:

Thi leve, saa jubler hver Fædrelands Ven,
Thi leve vor huldе Fyrstinde
Tilbedt og velsignet af Qvinder og
Mænd,
Som Danrigets ypperste Qvinde! :,:

Fra Dan, og fra Nor, og fra Angul
hver Røst
Gjenjubler de Ønsker som sine:
Lev længe, omkrandset af Held og af
Lyst,
Maria med Din Caroline! :,:

G. H. Olsen.

Bestemmelsen

Skal vi os til Jorden hælde?
Ved Naturens Barm os hvile?
Jorden ruller fort ustadig,
Verden er Naturens Lov.

Skal vi Mennesker opsøge?
Fast til dem vort Hjerte binde?
For at sørge for at græde,
Naar de lide, naar de dø?

Eller skal vi brat løsrive
Hjertet fra hvert Baand paa Jorden,
Uden Rast og Hvile vandre,
Intet elske som bortgaaer?

O! nei, det, kun det var Smerte
Ingen Broders Nød at dele,

Intet eie, som kan tabes,
O! nei det, kun det var Tab.

Lad end Jorden rastløs rulle!
Lad Naturen evig vexle!
Dog jeg vil mit Hoved holde
Til den vaklende Natur.

Eet jeg veed som ei bortruller,
Eet jeg veed som ei forandres,
Dertil kan jeg Øiet fæste,
Det er Himlen ovenfor.

Maa min Kiærlighed da vandre
Grædende i Sørgeklæder,
Maae, end min Elskte lide,
Maae end mine Elskte døe;

Dog jeg Mennesker maa elske,
Dog jeg maa mit Hierte binde
Fast til Hierter som kan briste,
Fast til Siæle, som bortgaae.

Eet jeg veed, som aldrig brister,
Eet jeg veed som ei opløses:
Det er Himlen, hvor vi mødes,
Det er Sielen, som bortgaaer.

B. S. Ingemann.

Viborg Skjold

(Romance.)

Kong Viglek ganger i Lunden saa prud,
Der sidder en Brudgom alt hos sin Brud,
Og hører de Smaafugle sjunge.

Saa vidt berømt er Hr. Esberns Navn,
Han sidder saa tryg med sin Pige i Favn,
Men sørgeligt Fuglene sjunge.

„Her Ravnen skal sjunge din Brudesang,
Med røde Bolstre skal her eengang
Blodbøgen din Brudeseng rede."

Saa sang de smaa Fugle i Lunden prud,
Men det hørte ikke den Brudgom og Brud,
Alt i deres Elskovsglæde.

Kong Viglet triner Hr. Esbern igien:
Du drage nu flux udi Leding hen
Alt med mine Kiæmper tilsammen!

Og naar Du kommer igien saa tro,
Da skal jeg lade dit Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen.

Hr. Esbern hører det Herrebud;
„Jeg maa dig forlade, min unge Brud!
Alt for min Konning at kiæmpe.“

Han spænder i Beltet sit gode Sværd,
Og drager han flux udi Ledingsfærd,
De Fiender til stor Ulempe.

Og der gik Uger, der gik vel fem
Hr. Esbern seired i alle dem
Med Kongens Svende tilsammen.

Til Viborg rider den Kiæmpe tro,
Og vil nu lade sit Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen.

Men Kongen ganger i Lunden saa
prud,
Der sidder Hr. Esberns unge Brud,
Og hører de Smaafugle siunge.

Kong Viglets Hu til den Pigelil
stod,
Han klemmer hendes Haand, han tri-
ner hendes Fod,
Men sørgeligt Fuglene siunge:

„Naar Hanen galer ved Midnats-
tid,
Da stander du baade kold og hvid,
Da er din Hede forvunden."

Saa sang de Smaafugle i røden Bøg,
Kong Viglet øver saa ond en Spøg;
Men Ravnen skriger i Lunden.

Hr. Esbern er kommen fra Ledingsfærd,
Vel haver han hævdet sit gode Sværd
De Fiender til stor Ulempe.

Hr. Esbern ganger i Lunden saa prud,
Der sidder Kong Viglet alt hos hans Brud,
Og vil hendes Sorrig neddæmpe.

Hr. Esbern blegner og tier qvær,
Og drager han ud sit brede Sværd,
Saa sørgeligt Fuglene siunge.

Det første Stød hans Elskede gialdt,
Og derpaa han selv udi Sværdet faldt;
Men sørgeligt Fuglene siunge.

Kong Viglet staaer der og isner brat,
Mellem Brudgom og Brud i den mørke Nat
Han stirrer henud saa vide.

En Stytte han stander saa stiv, saa fast;
Og der hans Øie og Hierte brast,
Goel Hanen ved Midnatstide.

End stander i Viborgs gamle Skiold
En Marmorstytte saa bleg saa kold
Alt mellem en Mand og Qvinde.

Det er Kong Viglet i Lunden prud,
En Stotte han staaer mellem Brudgom og Brud,
Ret aldrig det ganger af Minde.

B. S. Ingemann.

Mørkets Sønner.

Nox, amor vinumque nil moderabile fvadent. Ovid.

(Melod. Fader Evan Frihedshuen ꝛc.)

Jeg er en af Mørkets Sønner,
Hader Soel og Lys og Dag;
Glad, naar giennem Luften dronner
Midnatstimens hule Slag,
Tyer jeg til min Piges Barm.
Glemmer ſvundne Dages Harm.

Jeg er en af Mørkets Sønner.
Naar i Mulm og rædſom Nat
Stormen hæs mod Klippen ſtønner,
Tyer jeg til min Flaſke brat,
Trygt i Klubbens lune Sal
Tømmer ſkummende Pokal.

Jeg er en af Mørkets Sønner,
Og hvis man i Himmerig
Kun med Lys min Dyd belønner,
Vistnok jeg betakker mig.
Nat og Viin og Kiærlighed,
Brødre! det er Salighed.

Chor.

Broder! Vi er Mørkets Sønner.
Fyld Dit Glas med bredfuldt Maal.
Leve alle Mørkets Sønner!
Hurra! Det er Midnats Skaal!
Nat og Viin og Kiærlighed,
Brødre! det er Salighed.

Steenbloch.

Pigens Klage ved Kilden.

Risler kun, I klare Bølger
Eders gamle Sang,
Vemodsfuld mit Øie følger
Eders jevne Gang;
Risler fort, og risler stille,
Medens mine Taarer trille.

Her ved Eders klare Bolig
Er jeg atter fro,
Og mit Hierte, sielden rolig,
Finder her sin Ro;
Dysser mig i venlig Slummer
Efter megen Sorg og Kummer!

Engang, men for længe siden,
Var jeg glad, som I;
Dengang var det Glædestiden,

Som er nu forbi;
Stormen kom; og Stormen bruste
Som den arme Lille knuste.

Risler da, I klare Bølger
Eders gamle Sang,
Vemodsfuld mit Øie følger
Eders jevne Gang;
Risler fort; og risler stille,
Medens mine Taarer trille.

S. Meisling.

Bøn til Evan.

(Skreven i Vinteren 1808.)

Det er en hæslig Ting det Vand
Imellem os og Engelland:
Var det kun Viin, vi skulde ikke
Forsømme os, men snarlig drikke
Hver Taar, indtil man kunde gaae
Til Engelland med Tøfler paa.

O Evan, Druens hulde Gud!
Hvis end Naturen Dine Bud
Adlyder, og hvis Danmarks Sønner
Kan lidt formaae ved varme Bønner,
Befal, o kiære, hvis Du kan,
At Viin blir Vesterhavets Vand. —

Saa giorde Moses ved Din Kraft
Det røde Hav til Druesaft;

Og Smausene det hastig tømte,
Og tørskoed' ud af Landet rømte;
Mens Pharao, den Tosse, stod
Forskrækket, mente det var Blod. —

Vi klinke da med Gallien
Til ei en Dryp er meer igien;
Og under jublende Pæaner
Vi Veien giennem Dybet baner,
Og ile flux med Gammen hen
At giæste Old-Britannien.

Med dreie Haandslag Dansken vist
Vil sige Britten: Tak for sidst! —
Han brittisk Venskab ei skal glemme. —
Men om maaskee han kunde klemme,
Saa Blod af Brittens Fingre gik —
Ih nu! Han ikkun Giengield fik.

O Evan! Evan! hør vor Bøn!
Hver Dannemarks og Norges Søn

Din Guddom andagtsfuld paakalder. —
Din Trone staae til Verden falder!
Høit lyde skal Din Almagts Priis
Fra Vardehuus og til Paris!

Steenbloch.

Skovveien.

Bag Kiæmpehøien i Leireskov
Løber en Vei saa huul,
Der lyder ofte Gangerens Hov,
Og det rumlende Hiul.

Paa Bautastenen i Natten staaer
Kiæmpens herlige Aand,
Stormen suser i Heltens Haar,
Sværdet er i hans Haand.

Og han stirrer paa Veien hen,
Seer paa Menneskets Gang,
Mindes sin Levetid igien,
Siunger en underlig Sang.

„Jeg har vandret hvor Du nu gaaer,
Jeg har fuldendt min Strid,

Reist mig en Vandtasteen, som staaer
Fast i rullende Tid.

See! jeg tumled saa rastløs der
Hen ad den vildene Stie,
Søgte min Glæde fiern og nær,
Nu er det Alt forbi.

Nu har jeg slumret i hundred Aar
Under den store Steen,
Andre Menneskeslægter gaaer
Over de Gamles Been.

Endnu stander den gamle Skov,
Kiæmpen ligger i Muld,
Hører hverken Gangerens Hov,
Eller det rumlende Hiul.

Dig kun, eensomme Vandringsmand,
Seer jeg ved Midnatstid,
Hilser dig fra et fremmed Land,
Gak! og fuldend din Strid!

Hvorfor mon du saa sorgfuld gaaer
Over den vildene Stie?
Gak! og tænk: om hundrede Aar
Er alt dette forbi."

B. S. Ingemann.

Taarnvægteren.

(En Romance.)

Midnatstimen i Taarnet slaaer,
Dumpt toner Malmets Klang,
Nattevægteren ene gaaer,
Siunger en gudelig Sang.

Rundtom sove de sødelig
Udi den store Bye,
Maanen skinner saa underlig
Giennem den dunkle Skye.

Lamperne slukkes meer og meer,
Natten er kold og tys,
Endnu skinner der hist og her
Hos den Syge et Lys.

Hvo gaaer vel saa silde hid
Over den Kirkegaard?

Det er en Møe saa fiin, saa hvid,
Med det flagrende Haar.

Ak! hun er saa ung, saa smuk,
Og blandt de Døde gaaer!
Hørte jeg ei et dæmpet Suk?
Hvad mon hun sukker for?

See hun stirrer saa stivt herhid
Op imod Taarnets Tind,
Og der glider en Taare strid
Over den blege Kind.

Siig mig du gamle Vogter! siig,
Kiender Du Pigen ei?
„Stille, stille, saa sagtelig!
Lad hende gaae sin Vei!

Viid: det er en Gravens Møe
Lad hende fare hen!
Ak hun maatte saa tidlig døe,
Maa nu gange igien.

Med sit farlige søde Smil
Daared' hun mangen Mand,
Tændte i Sielen den stærke Ild,
Som ei udslukkes kan.

Og en brændende Yngling gik
Til den farlige Møe,
Ei han flyede det søde Blik,
Derfor maatte han døe.

Daaret havde hun plat hans Sind,
Loe ad hans Kiærlighed,
Seel da steg han paa Taarnets Tind,
Styrted i Graven ned.

Men hans Blod faldt tungt og brat
Paa den letsindige Møe,
Og hans Skygge hun saae hver Nat,
Derfor maatte hun døe.
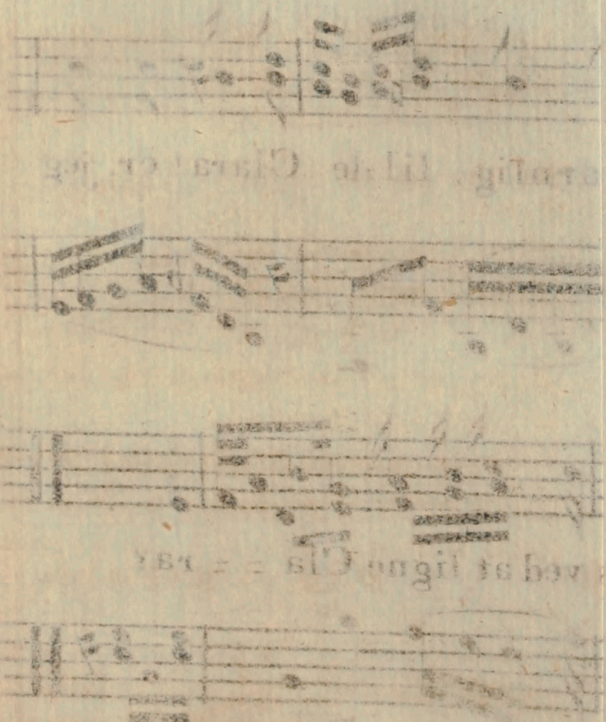
Hvergang nu Midnatsklokken slaaer,
Og jeg slunger min Sang,

Seer jeg hvor hun dernede gaaer,
Styrrer ei hendes Gang!

Stille, stille, saa sagtelig!
Her er ei godt at staae,
Seer Du hvad hisset rører sig?
Lad det forbi os gaae!"
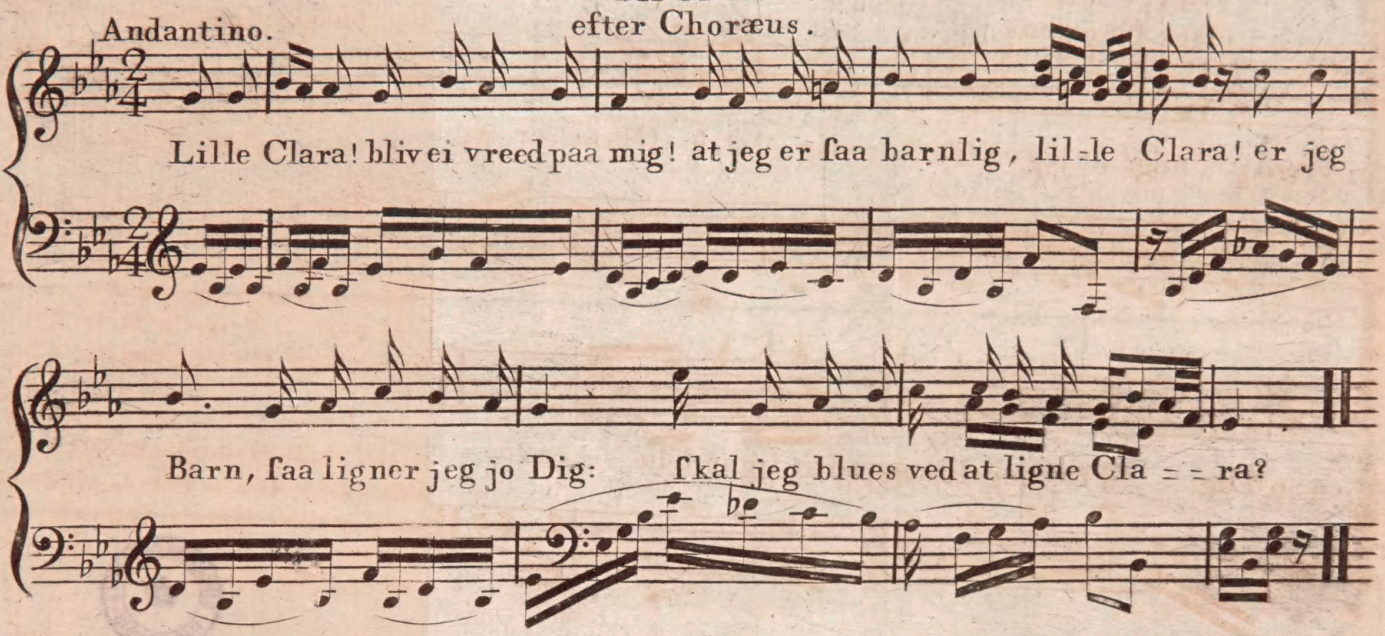
Hanen galer nu tredie Gang
Udi den store Bye;
Vægteren siunger sin Morgensang,
Og de Døde maae flye.

B. S. Ingemann.

der!

Til Clara
efter Choræus.

Til Clara

(efter Chorœus).

Lille Clara! bliv ei vred paa mig!
At jeg er saa barnlig, lille Clara!
Er ieg Barn, saa ligner jeg jo dig,
Skal jeg blues ved at ligne Clara?

Hvordan sagde Frelseren vor Ven?
Aldrig skal hans Ord mig gaa af Minde:
„Kom som lidet Barn i Himmelen!
Ellers seer jeg aldrig dig derinde."

Lille Engel! ræk din Haand til mig!
Led mig til din Barnehimmels Æther!
Og naar Døren lukkes op for Dig,
Glem ei ham, som ude staaer og græ-
der!

Giv mig mine Barndomsaar igien!
Og dens Blomster, Clara! og dens Lege,
At min Glæde vorde kan igien
Som min stille Uskyldś Børnelege.

Dands den hen din glade Sommerdag!
Tag mig med Dig, Clara! midt i Ringen!
Gode Lille! blandt de Smaa mig tag!
Eller ogsaa dandser jeg med Ingen.

Lille Pige! lad os følges ad!
Dine muntre Lege Du mig lære!
Som din Digter skal jeg vandre glad,
Og Du skal min Sanggudinde være.

B. S. Ingemann.

Min Ungdom.

Hvor klare Bæk fra Klippen ned
I Dalens Skiød sig gyder,
Og giennem Skovens Dunkelhed,
Med sagte Raslen flyder,
Der sad jeg tit i Ungdoms Vaar
Med friske Roser i mit Haar,
Og legte med min Lire.

Jeg sang i Uskylds blide Fred,
Til Viin og Venskabs Hæder;
Jeg sang om Elskovs Salighed
Og Ungdoms muntre Glæder.
Og Hyrden lytted' til min Sang,
Og nynned' med til Lirens Klang,
Og glemte Livets Møie.

Men Ungdoms Foraar var kun kort,
Og faa var' Glædens Dage.

Paa Ørnevinger fløi de bort,
Og vendte ei tilbage.
Dog! Mindet af hver Ungdoms Lyst
Opvarmer end det kolde Bryst
I Alders skumle Dage.

Steenbloch.

Et probat Middel mod Sorg og Bekymring.

(Skrevet i Aaret 1796.)

Det bedste Raad, jeg veed mod Sorgen,
I Peblingsøen er forborgen;
Man der paa Bunden finde skal
En Lægedom for alskens Qval.
Ja, naar man kun har der logeret
En Time eller to —
Om man skal Rygtet troe —
Saa er man strax kureret
For Kummer, Sorg og Smerte
I Hoved eller Hierte.
Forsøg engang den Kuur, min Ven!
Du vist er qvit med Sorgens Qvaler,
Om ei en Pietist Dig haler
For tidlig op igien.

Jeg er Dig Borgen for,
Du bliver ei fixeret;
Endskiønt jeg selv tilstaaer,
Den Kuur jeg aldrig har proberet;
Men at den dog probat maa være,
Det kan man af Exempler lære.
Thi om, Hr. Ven! man ikkun vil
En Smule lægge Mærke til,
At de, som have giort en Tour derhede,
Blir aldrig meer af Livet kiede;
Saa kan man deraf concludere:
At Peblingsøen maa kurere
For al Melankolie,
For Miltsot, for Misanthropie,
Og alt, hvad ellers Aarsag er,
At Verden og sig selv man ei har kiær.

Steenbloch.

Sørgesvad ved Capitain Holms Død.

Hvad fiendtlig Magt staaer rustet imod Norden,
At styrte ned hvad høit og skiønt fremstaaer?
Hvad fiendtlig Haand er udstrakt over Norden,
At altid hvad den Herligst har — forgaaer?
Hvi ruller Bølgen længst mod Danas Strande
Saa sørgelig?
Ei mere stolt igiennem sølvblaa Vande
Den danske Havmand skyder sig:
Ved fremmed Kyst han ligger lænkebunden
Og selv hans Sønner ej ham løse kan,

Skiøndt deres Helteblod saa tidt er runden,
Trindt om den øde Strand.
Og med det røde Banner har de stævnet
Saa mangengang mod uliig Magt,
Og Faderen og deres Brødre hævnet
Og favnet Døden uforsagt;
Thi naar den danske Mand i Kampen falder,
Da jubler han: thi Moderlandet kalder.

I Kampen gierne Kæmpen døer
Og fra han gaaer til Heltedandsen;
Thi Barden om hans Urne slynger Krandsen,
Og Pigen med Kiærminder den bestrøer.
Men naar i Muld og sorten Bølge
Brat Heltelivet synker hen,
Da kan ei Harpetoner Savnet dølge,
Da sørger Fædrelandets Ven.
Saa segned du, Najadens Kæmpe!
Saa sank du, Holm! i Bølgens Grav,

Og derfor kan din Bardes Sang ei
dæmpe
Den Sorg, som toner over Land og
Hav.
Nys stod du, Danmarks stærke Ceder!
Mod Kampens Lyn urokkelig,
Nys qvad Najaden om din Hæder
Saa glædelig.
Men nu er det din Dødssang, Holm!
hun qvæder,
Nu sjunger hun saa sørgelig;
I Bølgen kysser hun dit blege Liig,
Og svømmer bort i vilden Hav — og
græder.
Og see! paa Klippe og paa Strand
Staaer sørgende saa mangen Broder
Og sukker: græd, o! Fødeland,
Din bedste Søn er død, vor Moder! —
Dog — rolig! — sjunger Bragi's
Søn —
Hvo er den bedste blandt de Brave?
Et evigt Navn er døde Heltes Løn,

Og Danmarks Roes staaer blomstrende og skion
Og pryder stedse friske Heltegrave.
O! Fædreland,
Vær stolt udi din Smerte!
Vær stolt! — Thi hvert et Tab dig lærte,
At du har Meget, som du tabe kan.

B. S. Ingemann.

Violen

(efter Göthe.)

Violen stod ved Bækkens Bred,
Af ingen kiendt, og bøiet ned,
En venlig lille Blomme:
Hyrdinden gik mod Rosenlind,
Med lette Fied, og muntert Sind
Sin Gang, sin Gang
Ad Marken hen og sang.

Ak! var jeg, tænkte smaa Viol,
Det bedste Blomster under Sol,
Et Øieblik, ei mere!
Til Pigens hvide Haand mig brød,
Og jeg paa Brystet fandt min Død.
Ak kun, ak kun,
En flygtig lille Stund!

Ak see! da tog hun did sin Vei,
Men tog i Agt Violen ei;
Den stakkels Blomst hun knuste!
Den synker, døer, men døer med Lyst!
Og skal jeg døe, saa er min Trøst:
Min Død, min Død
Ved hendes Fod er sød!

A. Oehlenschlæger.

Til min Johan

(den 30de April.)

Som Foraars-Solen Blomster huldt fremkalder
Med Duft og Farvespil til Livets Lyst,
Saa Kierlighedens milde Straale falder
Varm, fast almægtig i det unge Bryst;
Da aabner det saa gavmild sine Skatte
Af Liv og Kraft, Haab og Lykksalighed;
Da er selv Bragurs høie Toner matte
Til Tolk for hvad et Blik at sige veed. —

Som lukte Blomster-Kalk om Vaar og Sommer
Hver Morgen aabnes blidt af Straalen varm,
Saa, trods hver Modgang, salig Fryd gienkommer,

Naar trofast Hjerte slaaer mod elsket Barm!
Som Regnskye stundom Solens Glands fordunkler,
I natlig Slør Naturen hyller ind;
Saa Savnets Nat, hvor dæmpet Maanen funkler,
I Vemods Slør indhyller gladest Sind.

Men — Maanen funkler dog paa Himlens Bue,
Et borget Lys, Gienskin af Solens Ild,
Det er Erindrings Billede vi skue
I Lunas Straaleglands, vemodig mild.
Og Haabet fra den blanke Aftenstierne
Til Hjertet taler høit med kierlig Røst:
Jeg er, Jeg straaler klart, skiønt i det Fierne,
Trofaste Hjerters Billede og Trøst.

Saa kom, Erindring da, min huldе Maane!
Drag venlig Sløret fra min Himmel bort!

Du sundne Glæders fagre Soelskin laane,
Med borget Glands gior Savnets Vinter kort! —
Kom faste Tillid! Du min Aftenstierne;
Fortolk mig kierlig med Din sanddrue Røst:
Min Ven er nær mig, skiondt — ak i det Fierne
Han staaer i Samklang dog med dette Bryst.

Og, elskte Ven! naar Du tilbage iler,
Et Paradis da blir Dit glade Hiem;
Som Solen kraftig, varm Du til os smiler,
Og kalder Glædens hulde Roser frem.
Da elskte Børn som lyse grønne Grene
Om stærke Stamme slynge sig med Ly,
Da ei Erindringen og Haabet ene,
Da selve Øieblikket bringer Lyst. —

Og nu Farvel! den Dag som gav Dig Livet
Er jo min egentligste Foraarsdag;
Paa den min Lykke blev mig forud givet,
Den hylder fro ethvert mit Hiertes Slag:
Og naar vi slumre ind ved Aftenrøden,
Skal end dens fagre Blomster smile frem,
Og qvæge os i Livets Kamp med Døden,
Os kierligt følge til et bedre Hiem!

Louise H***

Velkomstsang til H. M. Kongen i Skuespilhuset

(den 28de Jan. 1812).

Til Jubel! vor Konge fremtræder
Og signer sit trofaste Folk!
Udbryd giennem tusendfold Glæder
O Sang, Du vor Kierligheds Tolk!
Hil være Dig Fredrik Du gieve!
Guds Engle Dig stedse omsvæve!
Op Søstre og Brødre! lovsynger i Chor
Den Dag, da vor Fredrik blev skienket vort Nord!

Den samme i Fred og i Vaaben
Vi saae Dig, vor elskede Drot.
Din Barm for hver Borger stod aaben;

Dig Hytten var kier som Dit Slot.
Dit Løsen var: Gud og Din Ære;
Dit Børn var Medborgeres Hære;
Og Retfærd og Frihed Du skrev paa Dit Spiir,
Og faderlig Mildhed Du kaared' til Ziir.

Dig Bonden andægtig besynger,
Hvergang han strøer Guld i sin Jord;
Dig Negerlands farvede Klynger
Paakalde ved fædrene Bord;
Snart bygger Dig Pallas Athene
Et Tempel af Norriges Stene!
Snart Trave og Stør skulle søsterlig froe
Om danske Teutoner sig lyttende snoe.

Thi lønner den huldeste Mage
Med Himlenes Gienſmil Dit Bryst,
Og blomstrende Døttre ledsage
Din Høidaad med tryllende Lyst;
Thi nævne Dig henrykte Skialder

Dit Fædrelands gienfødte Balder;
Thi flætte Dig Kunsternes hellige Møer
Af indfødte Palmer en Krands, som ei
døer.

Til Jubel! Vor Fredrik tilsmiler
Os alle den saligste Løn,
Og Danrigets Genius iler
At høre vor festlige Bøn:
Held følge Dig Fredrik Du gieve!
Lykkalig og længe Du leve
Som Retfærds urokkede Hævner og
Tolk,
Tilbedt af et frit og et jublende Folk!

G. H. Olsen.

Abrahamson:

(fremsagt ved Sørgehøitiden den 25 Nov. 1812).

Ei paa Qvinde-Viis at græde
Sømmer sig for Ordnens Børn!
Fast og stærk skal Murer træde,
Over Livets Steen og Tiørn;
Opreist gaae i Modgangs Dale
Uden Tryglerie om Trøst:
Mandig staae i Dødens Sale
Med sit Blik mod høien Øst;

Her i Dødens stille Sale,
Svøbt i mørke Minde-Flor,
Her har tonet Brødres Tale
Og det skiønne Minni-Chor: —
Sagt har Qvadet, som er siunget,
Sagt os har vor Mesters Røst:
At en mægtig Steen er sprunget
I vort høie Tempels Bryst.

Abrahamson! Brave, Volde!
Her omkring din Sarcophag
Dine Brødre helligholde
Nu din sande Fødselsdag!
Hvad vi skimte i det Dunkle,
Mulm, og Lys og Stierneglands,
Seer du, Broder! hisset funkle
I en evig Mesterkrands!

Alt er Dig nu aabenbaret:
Livets dunkleste Symbol
Seer Du hisset grant opklaret
Ved vor store Mesters Soel! —
Derfor heller ei vi græde
Paa din Mester-Fødselsdag;
Nei, vi staae med mandig Glæde,
Fader! om din Sarcophag. — —

Sønnen dog ei skiænmer Taare,
Mandig Taare er du værd;
Alt den strømmed' paa din Baare
Ved dit Borger-Fordefærd:

Mangen bærer her dit Minde
I et takfyldt sønligt Bryst:
Heltes, Skialdes Graad kan rinde
Her med enig Veemods Lyst.

Sølvgraa stod Du mellem Skialde;
Men Du greeb i Harpen stærk:
Mentor var Du for dem alle,
Fremmer af hvert ædelt Værk.
Og som Altrets Ild skal brænde
For den mat belyste Jord,
Saa skal dine Værker tænde
Mangen Straale end i Nord.

Oldtids Minder dybt Du grandsked'
Stirred paa den gamle Steen;
Du fremmaned' uforvanket
Dunkle Rune klar og reen:
Og med gamle Helte lever
Nu din Aand i Valhals Lye,
Og med Saxo, Snorro svæver
Du paa evigt Morgengry!

Ei Du her fik Plads blandt Helte;
Men dit Liv var Heltedaad:
Krigens Søn med Sværd ved Belte
Mindes skal dit Faderraad;
Og naar Æren ham bestraaler,
Omt han komme vil ihu:
„Abrahamsøns Soel tilmaaler
Mig min Æresstierne nu!"

Signer, Alle i vort Tempel
Den hiemgangne Mesters Navn!
Lad hans herlige Exempel
Lyse i vort Broderfavn!
Lad os stræbe ham at ligne
I vor Død, som i vort Liv,
At han kan os hist velsigne
Ved vor Fødsels andet Bliv! —

Moderens Hævn.

(En Romance.)

Der sidder paa Marken, den Moder huld
Med det lille Barn, udi Vinterens Kuld,
Fra Træerne rystes den hvide Snee,
Men hun mærker det ei i sit Hiertes Vee.
Hendes Blik nedstirrer paa Barnet vildt
Som smiler i Skiødet saa englemildt.

Nu vandrer hun ene ad vilden Sti,
Paa Jorderig er hendes Fryd forbi,
Ach! Kjærlighed blomstrer i Sommerens Tid,

Tit falmet den staaer udi Vinteren hvid!
Hun elskte saa saare; nu er hun forhadt;
Af den vilde Yngling hun er forladt.

Og som hun nu sidder ved Bakkens Fod,
Da Taarerne rinde; hun er saa meed;
„Uskyldige Barn! hvor din Fader er haard!
„Langt borte han nu fra din Moder gaaer,
„Vildt sværmer han om udi fremmed Land,
„Dig, arme Lille! dig glemmer han!

Alt haardere stormer den kolde Vind,
Da bolger end mere den Armes Sind.
I den fygende Snee hun bliver saa stiv,
Og segner bedøvet, som uden Liv;

Med halv lukt Blik hun paa Barnet
seer
Som hen imod Sneen saa barnligt
leer.

Tungt Haglen slaaer paa den spæde
Krop,
Og atter hun vaagner til Live op;
Det brændende Blik mod den Lille seer,
Men ei det ligger paa Jorden meer;
Dog seer hun en Mængde, men spæde,
Spor
Gaae hen mod Bakken ad hviden Jord.

Vanvittig hun dandser saa underlig,
Mens et Barn af Sneen hun danner sig,
Ad den frosne Dam hun hopper der-
med;
Men Isen brister; hun synker ned.
Sneebarnet mod Hiertet da trykker hun,
Men favner dog noget i Dødens Blund.

Alt spirer i Vaaren det Blomsterfrøe.
Da har man alt glemt den arme Møe;
Kun eensomme Vandrer, som gaaer forbi,
Seer skuddrende Parken hun styrtede i;
Der voxer en Lilie i hver en Vaar,
Med sin Stængel mod Bakken den altid staaer.

Alt mangen et Aar udi Dødens Blund
Den Moder hviler paa Havets Bund;
Mens Ynglingen sværmer saa vide omkring,
Men finder ei Hvile paa Jordens Ring:
Alt mere han savner sin Hiertero,
Og atter han vil udi Hiemmet boe.

Da giennem de fremmede Byer hen
Til sit Fødelands Egne han drager igien,
Alt fiernet han skuer sin Fædrenestad,
Men bliver i Hiertet dog ikke glad.

Det banker end meer, da paa snævre
Stie
Han rider ved Parken hun styrtede i.

Brat aabner sig Bakken; en sælsom
Trold
Kæt hæver sig op fra den grønne Vold,
I Vext kun en Pusling, men sort af Kød,
Skiondt Randen af Øiet er luerød.
Der staaer den og stirrer ved Bakkens
Fod
Mod Lilien hen, som ved Parken stod.

Den nikker saa fært, da han nærmere
kom,
Han gyser ved Synet, men vender ei om,
Den iler foran, og han maae følge med
Den springer i Parken, han synker med;
Alt lukker sig Bølgen, alt maatte han
døe,
Da Trolden staaer op som en fager
Møe.

Det skjønne Lie ad Bølgerne seer,
Men stille de rulle og aabnes ei meer,
„Saa er du da lukket, du vaade Grav!
„Og begge I hvile i dybeu Hav!
Ach Fader! dit Barn var den sorte Dverg
„Til din Straf opfostret i Troldens Bjerg.

„Du ligger saa stille, du venlige Høi!
„Mens indenfor larmer de Troldes Støi:
„Her er det saa lyst i det kjærlige Blaae,
„Hvor de yndige Blomster saa venligt staae.
Saa snart udi Glæde, snart sorgfuld hun seer
Mod Bakken og Parken, som aabnes ei meer.

Da drager hun hen mod sin Fædrenebye,
Der finder, skjøndt fremmed, hun Trøst og Lye.
I rolige Aften tit sidder hun her,
Mod Bakken og Vandet med Længsel hun seer; —
Da blier hun til Mode saa underlig,
Og Solen i Taarerne speiler sig.

S. Meisling.

Prometheus

eller

Kraft og Overmod,

(efter Goethe)

Indhyl din Himmel, Zeus,
I Tordnens Sky,
Og øv, Smaatrengen lig,
Der Tidsler slaaer,
Paa Ege dig og Klippers Tind!
Du maa min Jord
Dogal de staae
Og Hytten min, du bygged' ei,
Og Arnen hisset,
For hvis Ild
Du mig misunder.

Der gives intet Uslere,
End I, Smaaguder, under Solen!

I nære kummerligt,
Med Offerrøg
Og Synderſuk,
Jer ſtakkels Majeſtæt,
Og ſulted', vare
Ei Skurk og Svagling
Haabfulde Daarer.

Da jeg et Barn var,
Udſtødt paa viden Jord,
Med Bøn jeg vendte
Det vaade Øie
Mod Solens Lue, ſom om deroppe
Et Øre hørte mig Lille klage,
Et Hierte deelte,
Som mit jeg følte,
Forladtes Trængſler.

Hvo hialp mig
Mod Titaners Overmod?
Hvo frelſte mig fra Døden og
Fra Trældomsaag?

Har ikke Alt du selv fuldendet,
Mit eget Hiertes Ild?
Og flammed', barnlig, from —
Bedragen, Redningstak
Den Sovende hist oppe!

Jeg dig ære? — Hvorfor?
Naar lindred' Smerten du
Den Betrængtes?
Naar standsed' Taaren du
Den Forfulgtes? —
Smedded' til Mand mig ei
Tidens Almagt,
Skiebnens Vælde,
Mine Herrer og — dine?

Mon du meente,
Jeg skulde Livet hade,
Til Orkner flygte,
Fordi ei hver en
Rosendrøm opfyldtes? —
Her jeg sidder: skaber Væsner,

I mit Billed;
Slægter, liig mig,
Til at lide, til at græde,
Til at nyde, til at frydes,
Dig ei agte,
Liig Prometheus!

Blok Tøxen.

Monolog

Af Schillers Sørgespil: Orlean's Mø;
Fierde Acts første Scene,
som en Prøve af en Oversættelse af
dette Sørgespil *).

(En festlig udpyntet Sal, Støtterne omvundne med Krandse, bag Samme høres Fløiter og Oboer.)

---

*) Opmuntret ved det overordentlig levende Bifald, en lignende Scene af dette Sørgespils Prolog, ypperlig fremsagt af en ung Kunstnerinde nylig vandt, har jeg vildet forsøge, hvorvidt af dette Bifald ogsaa Oversættelsen torde tilkomme sin Deel, da jeg i saa Tilfælde vilde tage den Oversættelse af hele Stykket, som jeg allerede for flere Aar siden har begyndt paa, frem igien, i det Haab i sin Tid, ogsaa at see dette skionne Sørgespil paa vor Skueplads.

Johanna d'Arc.

Nu hvile Vaaben, Krigens Storm nu tier,
Paa blodigt Slag nu følger Sang og Dands,
Hver Vei nu høres muntre Melodier;
Altar og Kirke pryder festlig Glands.
Den grønne Qvist til Æreport man vier,
Og rundt om Støtten snoer sig Blomsterkrands,
Ei vide Rheims den Giæsters Mængde rummer,
Der strømmende til Folkefesten kommer.

Og samme Fryds Høifølelse optænder,
Og samme Tanke slaaer i hvert et Bryst;
Hvad blodig Tvedragt skilte nys som Fiender,
Nu henrykt deler den almene Lyst;
Hvo kun til Frankers Stamme sig bekiender,

Vedkiendes Navnet nu med stolten Røst.
Fornyet er din Glands, ældgamle Krone!
Og Frankrig hylder Kongesønnens
Throne.

Og du, ved hvem det Herlige fuldendtes,
Ei den almene Lykke rører dig;
Ak Hiertet dig forvandledes, forvendtes,
Fra denne Høitidsfærd det vender sig!
Til Britters Leir Johannas Hierte vendtes,
Til Fienden dette Blik forvilder sig;
Og ud af Glædens Kreds maa jeg mig stiæle,
Mit Hiertes svare Brøde saa at siæle.

Hvo? jeg! hans Billede! en Mands!
I denne rene Barm at bære?
Det Hierte, fyldt af Himlens Glands,
En jordisk Kiærlighed tør nære?
Jeg Fædrelandets Frelserinde,

Den høieste Guds Krigerinde,
Jeg elske Frankrigs Avindsmand!
Det kydske Soel jeg nævne kan,
Og Skamfuldhed mig ikke dræber!

(Musiken bag Scenen gaaer over til en blødsmeltende Melodie.)

Vee mig! vee mig! hvor forføre
Disse Toner ei mit Øre!
Hver gienkalder mig hans Stemme,
Tryller mig hans Billed frem!

Alt mig Slagets Storm omhvirvled',
Spyd mig tusinde omhvinte!
Jeg i Kampens Brag og Blod
Atter fandt det tabte Mod!

Disse Stemmer, disse Toner,
Hvor mit Hierte de omhilde;
Hver en Kraft i denne Barm
Løse de i Længsler milde,
Smelte de til Veemods Graad.

(Efter en Pause mere levende.)

Jeg skulde dræbt ham — kunde jeg,
som ham
I Øiet saae, dræbt ham! — For havde
jeg
Mod eget Hierte hævet Morderstaalet.
Og er jeg strafbar, at et Menneske
Jeg var! er Medynk Synd? — o!
Medynk! — hørte
Du ogsaa Medynks, Menneskehedens
Stemme
Hos hine andre, som dit Sværd opof-
fred?
Hvorfor forstummed den, da hin Val-
ser,
Den spæde Yngling trygled dig om
Livet!
For Lysets Gud du lyver! trædske
Bryst!
Thi ikke drev dig Medynks fromme
Røst

Hvi maatte jeg ham dog i Øiet see?
Hvi skue dette ædle Ansigts Træk?

Kun dette Blik Forbrydelsen begyndte.
Blindt Nedskab fordrer Gud; Ulykkelige!
Med blinde Øine skulde du det fuldbragt.
Saasnart du saae, veeg Herrens Skiold fra dig,
Og Du sankst hen i Helveds Snarer!

(Fløitespillet gientages; hun synker hen i stille Veemod.)

Fromme Stav! gid jeg for Sværdet
Aldrig havde byttet dig!
Helgen-Eeg! gid dine Grene
Aldrig havde fusset mig!
Gid Du, Himmeldronning rene!
Aldrig aabenbaret Dig!
Ikke kan jeg den fortjene!
Tag Din Krone bort fra mig.

Ak! jeg skued Himlen aaben
Og dens Salige jeg saae;

Dog til Jorden er min Haaben,
Ei til Himlen den mon staae.
O hvorfor Du mig beskiærte
Dette frygtelige Færd!
Kan jeg hærde dette Hierte,
Skabt af Gud til Følelser!

Vælg din Vælde at forkynde
Væsner frie for at synde,
I Din Evighed som staae!
Dine Aander lad udgaae
Rene og udødelige
Der ei føle, der ei græde!
Vælg ei ungen Mø den spæde,
Ei den bløde Hyrdepige.

Hvad er mig vel Kampens Skiæbne!
Hvad er mig vel Kongers Splid!
Paa de stille Bierges Tinde
Mine Lam jeg vogted blid.
Dog Du revst mig hen i Livet,

I den stolte Fyrstesal
Jeg til Broden blev hengivet,
Ak! den ikke var mit Valg.

K. L. Rahbek.

Smaastykker efter Fremmede Digtere.

Formørkerne,

(efter Goethe.)

„Siig os, er det ei Ret? — Vi maae dog Pøblen bedrage?
See blot, hvor plumpt, see blot hvor vildt den sig teer!"
„Plumpe ere og vilde alle raae Bedragne;
Handler kun ærligt! og da vorde og Mennesker de."

Frihed og Slaveri,

(efter Samme.)

„Han er rasende gal!" — I sagde om fraadende Taler,
Som vi, i Galliens Rom, hørte paa Gade og Torv.

Mig og syntes han gal; dog taler en
Galning i Frihed
Gyldne Sprog, ak! imens Viisdom hos
Slaven blier stum.

Den bedste Lærer,
(efter Samme).

„Hvem skal jeg troe?" — „Min ærlige
Ven, det kan jeg dig sige:
Tro du Livet! — Meer det dig lærer,
end Taler og Bog."

Filosofierne,
(efter Schiller).

„Hvilken mon da skal bestaae af alle
de Filosofier?" —
„Ei jeg det veed! — Men jeg troer Fi-
losofi skal bestaae."

Min Tro eller Religionsforskrageelighed,

(efter Samme.)

„Hvad for en Tro jeg bekiender?" — „Ingen af alle du nævner!"
— „Hvorfor ei det?" — „Gene af Religion!"

Stilens Mester,

(efter Samme).

Hver en anden Mester erkiendes af det han udtrykker;
Biselig hvad du fortaug gior dig til Mester i Stiil!

Musernes Gunst,
(efter Samme).

Med guldbelæssede Æsel døer ogsaa dets Minde;
Muse, du fører din Ven op i Mnemosynes Skjød! —

Til Digtgudinden,
(efter Samme).

„Hvad ved dig jeg da bleo?" — Jeg veed det ei; men jeg gyser,
Seer jeg, hvad uden dig Hundred' og Tusende er.

Dadelløshed,
(efter Schiller).

Fri for Dadel, det er det første Trin og det sidste;
Thi ikkun Afmagten er eller og Storheden det! —

Videnskabsmandens Adel.

(efter Bürger).

Med skrevet Adelsbrev maa ei den ægte Søn
Minervas og Apols forædlet troes at være!
Ei Adel blot, men ædel, er de Vises Løn;
Tilskrives ei, men er; — i Siælen de den bære!

Blok Texen.

Dødsmaaderne,

(efter Bürgers: Die Tode).

For Dyd, for Menneſket, dets Ret og Frihed falde,
Er høiſt ophøiet Mod — er Verdens Frelſerdød,
Hvis ſtore, lyſe Træk udødelige Skialde
Indſkrev med Flammeſkrivt i Tidens dybe Skiød.

Af reneſt Mindeglands omſtraales hine Helte,
Som faldt for Brødres Fred, ved elſket Fædreſtrand:
Tre hundred' Sparter ſteeg, med Sværd i Kiæmpebelte,
Ad Evighedens Sti, for frelſte Fædreland.

Saa stor er Døden og for Folkets gode
Fader,
Med Spiir, med Vægt og Sværd i vise-
stærke Haand.
I Kamp for ham vor Arm nedstyrter
Fienderader;
Til saadan Død os bandt ei blot et Or-
densbaand.

Vor Død for Ven og Børn, og for en
elsket Kvinde,
Er, om ei altid stor, dog rørende og
skiøn.
Thi det er Dødningbands, som, ei for
Guld at vinde,
Den stolte Ædling slaar; h a n, Hiertes
Lueløn!

For blanken Herreskiold, og i n t e t
A n d e t, bløde,
Hvo stort og rørende og skiønt det troer,
ta'er feil,

Thi det er Hundemod, som fugtles fast for Føde,
Og flikkes ind af Taflets glatte Snegl.

Sig for Tyranner selv til hede Helved' bare,
Det er en Død, hvorved selv Diævle skoggerlee.
Hvor slig en Helteverden brød sin raadne Axe,
For Mord og Rov og Brand man Hiul og Galge see!

Blok Tøxen.

Prolog,

da Selskabet, Thalia begyndte sine Vinterforestillinger med Skuespillet: Falsk Undseelse.

Den 14de October 1812.

Kan Ærefrygt foreene sig med Fryd? —
Ærbødig hilser jeg en Vennekreds,
Som Kunstens upartiske Kiender ei
Forsmaaer, ved sit Besøg, sit Værd at hædre:
Og dog begeistrer os det glade Haab,
Med større Held at vandre hen mod Maalet,
Som Mangen nærmer sig, men Ingen .... naaer.
Med Glæde see vi Dækket hæve sig:
Thi møder ei vort Blik den Kreds igien,

Hvis Raad og Bifald vi saa nødig savne?
Os filte blot Naturens Modervink!
En frugtbar Sommer har imidlertid
Udtømt sit fulde Horn af rige Gaver.
Gid denne Vinter, lige frugtbar, maatte
Berige Kunstens blide Helligdom!
Thi vover jeg, paa mine Brødres Vegne
At træde frem med Alles tavse Bøn.
Ei lammer os en falsk Undseelse,
Der dølger og besmykker egne Feil!
Frimodighed er os en hellig Pligt.
Thi højt vi skue Kunstens Ideal;
Og dybt vi føle vore Evners Svaghed.
I Mørkhed throner Tidens Genius;
Og selv de frie Musers Blomsterrige
Indhylles i en tyk og giftig Taage.
Bevæbnet truer hist en fræk Partie-
aand,
Der støtter sig paa nedrigt Kryberi,
Og kalder sig forvoven Folkets Stemme:
Og her uddeler Dagens yngste Mode
Vilkaarlig sine flaue Valmuekrandse
Blandt Mængdens Fyrster, blandt selv-
skabte Guder.

Beskiæmmet tier Kunstens Oldings-
raad;
Og ingen Viisdomsstemme høres mere.
Tilgiver da, vor Ungdoms ædle Ven-
ner,
I Hædersmænd paa Musens Dommer-
sæde,
At vi med Ærefrygt opfordrer Eder!
O! straaler giennem mørke Fordoms-
tagge,
Som gyldne Ledestierner paa vor Bane;
Og lærer os, at finde Smagens Hiem!
Betænker selv, hvor vanskeligt en Yng-
ling
Nu skielner mellem Kunst og Kunstleri;
Hvor let han nu-forføres til at troe,
Hvad Moden med alvældig Røst udbre-
der,
Og Rygtets Træl, den rige Pøbel,
daglig
Gientager! O! bevæbner da vor
Iver
For hvert et Kunstens Mesterværk med
Eders

Erfaring! Skiøn og stærk er jo den Pagt,
Dem moden Smag med Ungdomskraften slutter!
Høitideligt vi love Jer — vel ei
Den blinde Lydighed, der kun forne-drer,
Og aldrig gavner, — men, et aabent Hierte
For Alt, hvad Sandt og Godt og Skiønt bør kaldes!
Hvor vældigt griber os den store Dig-ter,
Hvad enten han til Frygt og Medynk hæver
Melpomenes og Skiebnens skiulte Dolk;
Hvad eller han med Skjemt og Latter maler
Os Jordelivets Hær af Daarligheder
I vor Thalias Trylleſpeil! — Men ak!
Vi veie Byrden, og bekjende gjerne:
For tung er os hin blodigrøde Dolk.
I ſelv bifalder vist, at vort Forſøg

Fremtræder, først paa Kunstens lette Soccus!
Thi, Hædersmænd! den Tid, da Kloden selv
Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord os synes
En Kiæmpeskueplads for Sørgespil,
Den Tid os byder her, i Vennekreds,
Saa tidt som mueligt at forglemme Sorgen.
Opfylder, Ædle, da vor fælleds Bøn;
Og leder os ved Valget, som paa Banen!
Og naar vort glade Haab omsider bliver
Til Visshed; naar den muntre Digters Skiemt
Her skaber Smag og Fryd og Latter; naar
Den hele Kreds maaskee med os bevidner,
At ene Kunst og Videnskab os skienker
En Lethedrik mod Tidens mange Sorger:
O huldе Venner og Veninder, da

Forener Eders Stemme høit med vores,
For værdigt nok at takke hine Mænd,
Hvis Venskab viser os det fjerne Maal,
Som Mangen nærmer sig, og Ingen .....
naaer!

Sander.

Prolog,

fremsagt af Hr. Instructeur, Ridder Rosing, Løverdagen den 5te December.

(En antik Sal, Harnisker og Vaaben hænger paa Pillerne til begge Sider. I Midten Kunstneren i sin Stol).

Tør vel en Skygge nærme sig til Livets glade Kreds?
Tør dristig en værkbruden Mand i Kunstens Helligdom
Sig vise? Paa sin Værestol vel gjøre Fordring paa
En virkelig Medlidenhed, hvor Alting er Phantasie?
Vil alle Muser ikke flye? Apoll forstørnes ei,
Og spænde Buen mod mit Bryst? Nei, nei han er ei grum.

Nei, Kunstens Fader Helios! Du vil
forunde mig,
En stakkels Syg, at qvæges her i dine
Straalers Glands.
Thi jeg har tient dig huldt og tro som
en retskaffen Søn
Mens Eumeniden slumrede, og jeg har
ofret dig
Det Bedste, Himlen skiænkte mig, min
Sundhed og min Kraft.
Tillad mig da endnu engang, før Par-
cen med sin Sax
Afklipper Livets tynde Traad, at varmes
i din Sol!
Tillad mig for et elsket Folk at hæve
denne Røst,
Som ofte tolket har din Magt og smel-
tet mangt et Bryst.
Her stöder jeg! En Skygge nu — blandt
disse Harnisker,
Blandt Melpomenes skionne Sværd og
blandt Athenes Skiold.
Men ogsaa jeg har bundet Staal og
Kobber om min Barm,

Og vundet om min sikkre Fod den mægtige Cothurn.
Hvor er nu dine Seners Kraft? Men tie, min Smerte tie!
Vanær ei Melpomenes Hal, med et fortvivlet Skrig.
Nei! sørge vil jeg som en Mand! og slutte Sorgen taus
I dette Bryst, som vældig slaaer endnu for ædel Kunst.
Tak, elskte Hob! for denne Stund, for dette Glimt af Lys,
Der trylled for et Øieblik mig i en svunden Tid!
Her saae I ham, den stolte Gellert: — her saae I mangt et Træk,
Der lyste som et Stierneskud i Luften, og forsvandt!
End dæmrer i Erindringen et Billed af mit Værk,
Snart er det ganske, ganske slukt, for en fremspiret Slægt.
O nævner da med Tilfredshed, med Venlighed mit Navn,
Lad ikke Lethes sorte Flod reent skylle Stenen bort.

Lad Mindet om en Oldings Kunst forbinde kiertigt sig
Med andre glade Øieblik fra Eders Ungdoms Vaar!
Tak for hvert liftigt Bifaldssmiil, for hvert begeistret Raab,
For hver en Draabe Olie, I har min Lampe skiænket.
O! havde grusomt Skiebnen ei i Stormen af min Flugt
Henrevet i min Sommer mig — ieg havde nydt den Trøst
At lønne Eders Velbehag med Frugter af min Høst.

A. Oehlenschläger.

Epilog,

skrevet og fremsagt af Skuespiller Foersom efter Hr. Instructeur og Ridder Rosings Benefice den 5te December.

En sielden Høitids-Aften, ædle Folk!
Er i dit Musatempel runden hen:

Et meer end i et Lustrum henlagt Værk,
Et speilklart Billed af en herlig Tid,
Er, deels med nyt deels gammelt Farvespil,
Opstanden af sin uforskyldte Hvile. —
Den stærke Kiæmpe har igiennembrudt
Sin Heltegrav; har her i Jern og Brynie
Dig mindet om hiin stolte Ridder-Old,
Da, flux som Voldsmands-Sceptret hæved sig,
Fløi Friheds Sværde tusindviis fra Belte: —
Da frie danske Mænd stod jublende
Hist paa Eidoras Bred, mens Voldgiest-Hæren
Hiinsides stimed' om det faldne Banner;
Da Borgerkierlighed, som end i Dag,
Var Hiornesteen om Dannerkongens Trone! —

En sielden Høitids-Aften, ædle Folk!
Er i dit Musatempel runden hen: —
Sig atter har for dine Øine viist
To sieldne Mest're, Overpræster her,

Ved Melpomenes og Thalias
Altre.
Du hilset har igien din Ebbesen*):
Han steeg med Manddoms Kraft end en-
gang op,
Paa hiint det høie Musabierg, hvor før
Du saae ham hente sig saamangen
Krands: —
Han oversaae igien sit Kunstner-Rige:
Og see! det var end heelt og ubeskaa-
ret! —
Saa høitidsfuld randt denne Aften-
stund! —
O! meer end høitidsfuld! thi du gien-
saae
Den Uforglemte, Uforglemmelige,
Din Rosing! — — Billig Vemods
Savn, o fyld
I denne Stund hvert ædelt Bryst om-
kring mig!
Men lad umandig Klage ei vanhædre

*) For Udenbyes Læsere anmærkes, at Hr. Instructeur og Rider Schwartz denne Aften efter flere Aars Rolighed atter betraad Skuepladsen i denne sin Mesterrolle.

Den Helt, der blødende, men laurbær-
kronet,
Uovervunden sidder paa sit Skiold! —
I Hallen sad han her nys mellem
Værge,
Som før med evig Ungdoms-Kraft han
svang:
Som Fingal-Aanden paa den høie
Sky,
Saa sad han her, skjønt svag, dog høit
forklaret. —
Som Fingals Aand, saa overskued
han
Det rundne Liv, og saae kun Seiers-
minder
Fra hiin Dag, da hans Morgensoel
randt op
I Orosman, og til hiint Øieblik,
Da den som Middagssoel i Gerhard
straaled! — —
Dog kommen er jeg ei at prise Den,
Hvis Værker høit lovprise ham som Me-
ster! — —
Men, Scenens Son! kan vel dit Værk
bestaae?

Skal det ei svinde, som et Skyggespil? —
Ak! hvad bestaaer? — Selv Runernes Granit
Forvitres, og det stolte Marmor smuldrer! —
Det skionne Ord paa Skialdens Blad dog lever
I Løb af Aar: — Og skal hiint skionne Ord,
Her skiønt fremsagt, da svinde som et Mundsvær?
Skal Alt, hvad Kunstner, Mester, Mynster her
Har virket, glemmes som en Morgendrøm?
— Nei, ædle Folk! Du bar i kierligt Minde,
Du følte tit den tabte Kunstners Savn:
Vel muligt, Mangens Spoer skal her forsvinde: —
Men aldrig — aldrig glemmes Roesings Navn! —

Den gamle Anakreon til den unge Psycarion.

De Toner i din Sang og Spil
Du hented himmelfra
Som fra sit Tempel lyited til
Selv Roms Cicilia —
Det Edens Spirers Tryllerie,
Du røbed alt, som Noer,
Og dets nu modne Harmonie,
Hvorpaa du selv ei troer —

Hvad hvert et Blomst og Smigerblad
Som strøes i din Fied,
Dig daglig lærer udenad,
Og som du dog ei veed —
Den Hellas Kunst, som hæved sig,
Til Idealers Rang,
Og som er dansk Natur hos dig —
Fortier Harpens Klang.

Det Liv, dit hele Væsen fik
I Mine, Vært, og Gang —
Den Aand, som lyser i dit Blik —
Fortier og min Sang.
Hvis let og frit i Kunstens Baand
Og den bevæger sig
Hvis den har mindste Liv og Aand,
Saa har den det af dig.

Hvis, bølget om af Melodie,
Svøbt i en Tankes Lin,
En Guddom bader sig deri,
Saa er det eene din —
Ei, Psyche, hvad min indre Sands
Fortryller, dig saa nær,
Men blot dit Legems ydre Glands
Afskygger jeg dig her.

„Som Hebes, blod og hvid og trind,
Og kiælen er din Arm —
Og Rosen falmer ved din Kind,
Og Lilien ved din Barm —

Den Perle, du beundred nys,
Imod din Hals er graa —
Dit Smiil er Morgenrodens Kys —
Dit Øie Himlens Blaa."

Saa sang jeg, og du raabte: „Tys!"
Hvor tør du smigre saa?"
Og nægted mig det søde Kys,
Jeg havde ventet paa —
Med halvfortørnte Blikke ned
Du paa din Sanger saae —
Og trued selv, hvis jeg blev ved,
Mig paa min Mund at slaae.

Men, Psyche, men, bliv ikke vred,
Jeg synger det endnu —
Jeg blioer uophørlig ved,
Saa længe du er du!
Det nytter ikke mig at slaae —
Hvis du vil aldrig smigres saa,
Du ikke blot paa Munden maa
Din Maler, som din Sanger slaae,

Men alt for skionne Psyche, du
Maa slaae dit Speil itu!

Baggesen.

Jens Baggesen til Ida Brun.

Slaae det itu, Naturens yndte Datter!
Slaae mit, slaae hvert et andet Speil itu,
Med den Uskyldigheden egne Latter,
Der vilde dræbe dette Blads Forfatter,
Hvis Smiger havde varet her hans Hu!

Et Speil for alle Livets Yndigheder,
Meer eller mindre klart, er Digtrens Bryst;
Vild, naar det samler, hvad Naturen spreder,
Det elsker Skabningen, men det tilbeder
Kun Skaberen i dets Beundrings Lyst.

Dog, naar deri sig maler uden Lige
Den Gienstand, Mandens Hjerte meest
har kiær,
Den elskeligste i Guds hele Rige,
En aanderig, uskyldig, yndig Pige —
Det kommer let Afguderie for nær!

Tilgiv den gamle Sanger, hvis hans
Hjerte,
Paa hvilket Livets Hammer tidt falot
tungt,
I Hvirvlen, dine Toners Flugt det lærte,
Og Flammen, som dit Smil uskyldig
nærte,
Af Glæde over dig blev alt for ungt!

De Blomstre visne snart, hans Sang dig
strøede,
Din ydre Glands vil visne selv en-
gang,
Men Psyche! selv bag Livets Aftenrøde
Vil skinne, lue, flamme, blusse, glode
Det Indre, dig fortaug hans Harpes
Klang.

Naturens yndte Datter! I det mindre,
Bliv Idealet troe, du valgte dig!
Lad alle Kunstens Stierner om dig tindre!
Men helligst helligt blive dig det Indre
Som eene giør din Glands uvisnelig!

Baggesen.

Tryksfeil.

Pag.

17 og 18 skal staa „foran alle Versene

33 v. 59. Rosenblad læs: Rosenbeed

41 v. 161 mangler:

Og heel ofte trak til om sin Hals de
løsnede Klæder

69. I Anmærkningen: littera, læs: litera.

82 v. 6 er nærede — ernærede

122 v. 4. Streng — Men

165 1ste Linie Sal kvi — Skal vi

212 sidste Linie, favner — favner

